

ÇETMİ'nin SESİ

GÖZÜ, KULAĞI, NABZI...

YIL: 1 SAYI: 3 MAYIS - HAZİRAN 1998

"Unutursam utanırım onlardan
çünkü bir çoğu benim varacağım
yere yıllar, asırlar evvel gittiler.
Unutursam hangi yüzle varırım
yanlarına... Kabul ederler mi?..."

GÜNEY ANTALYA

Fahrettin Altay Cad. 518. Sk. Necati Savaş Apt. 24/6 ANTALYA
Tel. : 0.242. 321 1464 - 312 52 60 Cep Tel.: 0.542. 671 32 70

ÖZ-EL

* Alçıpan Asma Tavan * Sütun * Taşyünü Asma tavan
* Kartonpiyer * Restorasyon * Dekorasyon * Kemer - Pano

Tüm Dekorasyon İşleriniz İtina İle Yapılır

Nişantaşı Mah. Kalemkar Sk.
Nişantaşı Sit. 9/D Selçuklu/KONYA

Tel. :
Fax :

Sultanşah Cad.
Çevik Ap. 18/F Selçuklu/KONYA

Tel. :
Cep :

ÇETMİ'nin SESİ

Mahalli Dergi

Çetmililer Eğitim
Kültür ve Yardımlaşma
Vakfı Adına

Sahibi ve Yazı İşl. Müd.
İbrahim TIKIR

ADRES
Feritpaşa Mah. Çifthisar Sok.
Birlik Apt. Altı No: 6/A
Selçuklu / KONYA

TEL.: 0.332.351 79 44
FAX : 350 18 99

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Hüseyin ALP ÖZEL

YAYIN KURULU
Mehmet BALCI
Abdurrahman ÖNDER
Nurettin ÖZEL
Hasan UYSAL
Niğmetullah UÇAR
Şükrü KARACA

TEMSİLCİLERİMİZ
ANTALYA: Mustafa ÖGÜT
İZMİR: Ahmet ASLAN
ANKARA: Enver ÖZEL
İSTANBUL: Kerim TIKIR
BURSA: Mahmut UÇAR
FRANSA: Eyyüp AKBOĞA
ÇETMİ: Hüseyin GÜÇLÜ

ABONE VE REKLAM İÇİN
BANKA HESAP NUMARASI:
İbrahim Tıkır
VAKIFBANK MERKEZ ŞUBESİ
2037279 Konya

GRAFİK & BASKI

Gökhan
Matbaacılık, Reklam & Ofset Tesisleri
0.332.350 45 80

ÇETMİ'nin SESİ

İÇİNDEKİLER

Çetmi'nin Sesi'nden.....	2
Selam İle.....	3
Durum (Kerim Bozdağ).....	4-5
Antalya Konyalılar Derneği Başkanı Abdullah Durmazla..	6-7
Boğazdaki Kurban (Ayşe Aslan).....	8-9
Sorumluluk Duygusu (Mehmet Balcı).....	10-11
Eski Belediye Başkanı Yusuf Yerlikaya İle.....	12-16
İz Bırakan Bedel Ödeyenler (Mehmet Aslan).....	17-18
Derdin Nedir? (Halis Yazıcı).....	19
Vakıf Kültürümüz ve Çetmililer Vakfı (A. Önder).....	20-21
Ramazan Ayvat'la Röportaj.....	22-23
Soyadı Kaybolan Geçmişteki Büyüklerimiz.....	24
Çocuk Sayfası.....	25-26
Kadınlarımız.....	27-28
Serapa Rahmetsin (Kaşıkçı A. Rıza Efendi).....	30
Yurtdışı Sayfası.....	31
Çetmi'den ve Çetmi'lilerden Haberler.....	30-31

Çetmi'nin Sesi'nden

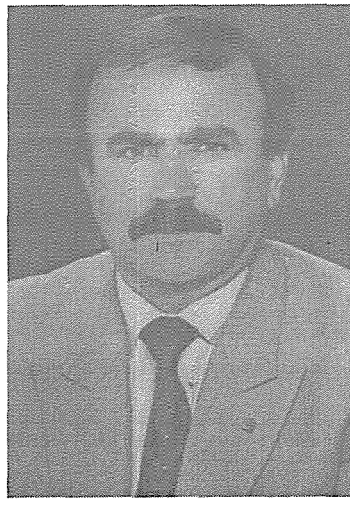
● İbrahim Tıkar

Değerli Hemşehrilerim;

Vakfımızın çalışmalarına güç katacağına inandığımız Çetmi'nin Sesi Dergisi'nin üçüncü sayısı ile karşınızdayız. Bu dergi sizin derginiz, ona sahip çıkınız. Dergide beğenmediğiniz hususlar varsa onları bize bildiriniz... Yazılmasını istediğiniz mevzular varsa onları gönderiniz...

Her Çetmi'li kendi başına yaşadığı yerde, ailesi ile birlikte yalnızdır. Çetmi'den tüm dünyaya dağılmışız. Konya, Antalya, İzmir, İstanbul, Anamur, Ankara ve Fransa'da yoğun bir Çetmi'li nüfusa sahibiz. Biz bu dergi ile istedik ki, birbirimizin yalnızlığını paylaşalım, haberimiz olmayan konulardan birbirimizi haberdar edelim... Bilmediğimiz mevzularda birbirimizi aydınlatalım. Gelecek nesillere bu günlerimizle alakalı bilgiler, belgeler bırakalım... Sizlerin destekleri ile bunu başaracağımıza inanıyoruz...

Dergimizin bu güne kadar çıkan sayılarının hiçbirisine -bu sayı da dahil- vakfımız bütçesinden herhangi bir para verilmemiş, kaynak aktarılmamıştır. Bunun sebebi dergi kendi kendine ayakta dursun anlayışının gereğindendir. Reklam veren hemşehrilerimizin katkıları büyüktür... Abone olanlar ve dergiyi satın alanların katkıları ile bu dergi yayınlanmaktadır. Dergi bütün hemşehrilerimize yeterince ulaşmamaktadır. Bunun sebebi ise hem adreslerinin bilinmemesi, hem de posta masraflarının büyük bir yekun teşkil etmesindendir.

Dergi 150'ye yakın adrese protokol olarak gönderilmektedir... 250 adet Çetmiliye de posta yolu ile gönderildiğini varsayarsak bu sayı 400 eder. Dörtüyz derginin posta masrafları, yurt dışı gönderme ücretlerini de ilave edersek 40-50 milyon lirayı bulmaktadır. Bunun altından kalkmak mümkün değildir...

Yeni bir bahar havasını teneffüs etmeye başladığımız şu günlerde, her Çetmili'nin

geçmişini düşünmesini dileriz. Geçmişte var olan büyüklerimiz şimdi yoklar. Onların hatırasını hayırla yad edelim...

Önümüzdeki dönemde yurt içinde ve dışında bulunan Çetmili'lerin bir telefon fihristini yayınlamayı düşünüyoruz. Bunun için birinci sayıda yayınladığımız formların bir an önce gönderilmesini talep ediyoruz.

Yayınlamış olduğumuz formdaki bilgiler sadece fihrist için değil, başka mevzularda da bize yardımcı olacaktır. Tüm Çetmililer hakkında yeterli bilgilere sahip olunacak ve bunlar da arşiv olarak saklanacaktır...

Dergimiz sizlerin ilgilendiği ölçüde hedefine varacak ve hepimizin dertlerine tercüman olacak, acılarını paylaşacak ancak, hemşehrilerimizin dergiyi abone olarak ya da reklam vererek desteklemeleri gerekmektedir... Derginin kesintisiz, sürekli çıkartılması etki sahasının genişlemesine vesile olacaktır. Faydaları konusunda söz söylemeyi gereksiz addediyoruz...

Hepinizin bildiği gibi vakfımızın merkezini Rahmetli Kerim Güven, Ahmet Yeşil ve Bursa'da ikâmet eden Mehmet Ünal bağışlamışlardır. Ahmet Yeşil ve Kerim Güven hakkın rahmetine kavuştular... Onların bu katkıları hiçbir zaman unutulmayacak ve her zaman hayırla yad edileceklerdir...

Dördüncü sayıda daha da güzel günlerde buluşmak dileğiyle...

Vakfımızın Yönetim Kurulu Üyesi
Ahmet Yeşil'i Kaybetmenin
derin acısını yüreklerimizde
duyuyoruz. Vakfımız adına
kendisine rahmet,
yakınlarına başsağlığı
diliyoruz.

Selam İle...

Dergimiz üçüncü sayısı ile siz hemşehrilerimizin karşısında...

Çıkışından bu güne sarfedilen çabaların harcanan emeklerin boşa gitmediğine inanıyoruz. Dergimizin bu sayısında Antalya Konyalılar Derneği Başkanı Değerli İnsan Sayın Abdullah Durmaz'la yapmış olduğumuz söyleşiyi yayınlıyoruz... Hem kendisini tanımak açısından hem de Antalya'da bulunan hemşehrilerimizin Konyalılar Derneğini tanımaları açısından bu röportajın faydalı olacağı kanaatindeyiz.

İz, bırakan, bedel ödeyenler, Boğazdaki Kurban yazıları duyulandıracak ve düşündürecek bir akıcılıkla kaleme alınmış. Beğeneceğinizi umarız.

Sayın Yusuf Yerlikaya ile Röportaj, Ramazan Ayvat'la yaptığımız söyleşi, Halis Yazıcı'nın

şiiri, yurtdışı sayfamız, Abdurrahman Önder, Belediye Başkanımız Mehmet Balcı'nın yazıları ve diğer mevzular ile birlikte tekrar karşınızdayız...

Birinci sayımızda Belediye Başkanı Sayın Mehmet Balcı ile yaptığımız röportaj ikinci sayıda Hasan Çilek ve bu sayımızda da Yusuf YERLİKAYA ile devam etmektedir.

Antalya'da bulunan değerli hemşehrimiz Belediye Meclis Üyesi Mimar Sayın Mustafa Öğüt'e dergimiz adına gösterdiği çabalardan dolayı teşekkür ederiz.

Dergimizin bu sayısında beğeneceğinizi umduğumuz değişiklikler yaptık. Yurtdışından sayfamız, çocuklarla başbaşa, bizim kadınlarımız sahifesi, bu değişikliklerden bazılarıdır.

Okuyucudan köşesine istediğiniz mesajları iletebilirsiniz. Ve karikatürlere de yer vereceğiz...

Dergimize zamanında ulaşmanın en kolay ve basit yolu abone olmak ve adresinizi bildirmektir. Böylece dağıtımda meydana gelecek aksamalar önlenerek, dergi zamanında düzenli olarak elinize geçecektir.

Bütün gayretlerimize rağmen halâ ulaşamadığımız hemşehrilerimizin mevcudu ulaştıklarımızdan fazladır. Dergi tüm Çetmi'lilere ulaştığı an gerçek durum talep edilen miktar açığa çıkacak ve biz de önümüzü görebileceğiz.

Durum

• Kerim Bozdağ

Bugün Çetmi'de önemli bir genç nüfus yetişmekte ve bu nüfus ülke şartlarının getirdiği olumsuzluk girdabında hayat mücadelesine atılmaktadır... Geleceğimiz bu genç potansiyel nüfus üzerindeki doğru hesaplarla yükselecek ve inşa edilecektir...

Bugüne kadar kim nerede ve yaptıysa yaptı... Ne olduysa oldu.. Ancak yarının nesilleri bugünkü çalışmalarla beklenen özlenen bir hayatın kollarında ideal bir toplum oluşturmaktadır...

İlkokuldan itibaren yetiştirilmesi ve eğitilmesi gerekli nesiller Çetmi ve bizim geleceğimiz için çok önemlidir.

Ahlaksızlık, fuhuş, dedikodu ve gıybeti mi önlemek istiyoruz? Yeni yetişen nesilleri kurtarmalıyız... Geçmişini seven ama geleceğinden emin insanların yaşadığı bir Çetmi mi istiyoruz? İlkokuldan itibaren neslimize sahip çıkmalıyız...

Öyleyse...

Köyün ihtiyacı olan tek şey ilkokul 1. sınıfa adımını attığı andan itibaren, zengin fakir bütün çocuklarımızın yetişmesine öncülük edecek bir çalışmanın içerisine girmek...

Bize acilen lâzım olan ilk şey ne yol, ne su ne elektrik ne fabrika ne bina... İlkokuldan itibaren okulu bitiren tüm öğrencileri en iyi okullarda yetiştirmek ve geleceğin kollarına atmaktır...

Çetmililer Vakfı, belediyenin de sağlayacağı katkılarla ilkokuldan mezun olan tüm talebeleri vakfın öncülüğünde ayırım gözetmeden kız erkek okutmalıdır. O okuldan yetişecek nesiller, annesini, babasını,

ailesini, arkadaşını hatta Çetmi'nin çehresini değiştirecektir... Belediye elinde olan imkanları buna sarfetmeli, zenginlerimiz dayanışmada pay sahibi olmalı...

Herhangi bir makinaya yapılacak 3-5 milyarlık masraf bize geçici bir menfaat sağlayabilir, ancak yeni yetişecek nesillere bir yılda harcanacak bir iki milyar lira bizim kurtuluşumuzun teminatı olacaktır...

Bütün insanlar huzur ve mutluluk için yaşama savaşı verirler... Hayatta çekilen çileler, verilen mücadeleler insanoğlunun sonu gelmez isteklerini karşılamaya yetmemektedir... Günler ayları, aylar yılları kovalarken bir gün bir de bakmışsın ki hepimizin karşılaştığı sona gelmişsin... Bu son insanoğlunun değişmez yazgısı ve kaderidir; ölüm!

Zaman zaman karşılaştı-

Çetmi'de ağaç dikiminde fidan taşıyan çocuklar

ğımız ölüm hadiseleri bizi üzer... Belki de o an birgün sıranın bize de geleceğini düşünürüz... ama ya sonra... evet sonra herşeyi unuttur, hayatla mücadeleye yeniden başlarız...

Mücadele dediğimiz şey ne? Onun adını koymak gerekmez mi herşeyden önce... Hepimiz tek tek hayatımızı gözden geçirdiğimizde karşılaşacağımız sonuçlar bizim kendimiz adına ne yaptığımızı ortaya çıkaracaktır.

Para, mal, mülk, şan, şöhret insanoğlunun farkına varmadığı afetlerdendir. Kazanılması ve asla terkedilmemesi gereken tek haslet, tek değer güzel ahlaktır. İyi insan olmak, güzel değerlerle donanmak, her zaman her yerde doğru olmak... Evet, bunları kazanmak acaba zor mu? Bir işçi akşama kadar elinde kürek, kazma, ya da başka bir aletle yorgun - bitkin çalışır sonuçta eline geçecek üç beş milyon liranın hatırıdır bunlar... Bir öğretmen, memur, çiftçi, sanatkar, şoför... Herkes hayatını kazanma mücadelesinde maddi ihtiyaçlarını karşılamak için seferber olur...

İyi ahlak, güzel huy, doğruluk... Cemiyetler bu hasletlerle ayakta durur... Bunların varlığı ile yücelir, yokluğu ile alçalırlar... Bir toplumun sefaleti onun fertlerinin içinde bulunduğu ahlâki durumla yakından alakalıdır. Sefaletten kastımız insanloğlunun işlediği suçlarla yaşanan rezilliklerdir...

Bugünkü rezillikler rezalet boyutunu çoktan aşmış, fazilet diye yutturulur olmuştur... Rağbet gören tek şey madde ve onun sağladığı imkanlar olunca onu kullanmak mevkiinde yaratılan insanın bízatihi kendisi değerden düşmüş ve o da madde için var olan bir piyon halini almıştır. İşi, gücü, varıyoğu maddeyi kazanmak olan insan, sahip olduğu şeylerin kölesi mevkiine düşmüş-düşürülmüştür.

İnsanlık maddenin esaretinden kurtulduğu an mananın engin denizlerinde yüzecek ve kurtuluş diyarına yelken açacaktır...

İlerlemek, kalkınmak, geri kalmışlıktan kurtulmak... Yapılması gereken işler hususunda fikir yürütmek ve sonuçta bizim için en doğru şeyi

bulmak...

Yüzeysel, kökü temeli olmayan basit anlayışlar, ucuz çıkışlar, yanlış kararlar ve işler, sonuçta toplumun, bireyin ve ailenin kısacası insanların, insanımızın geleceğini karartır, geçmişini köreltir...

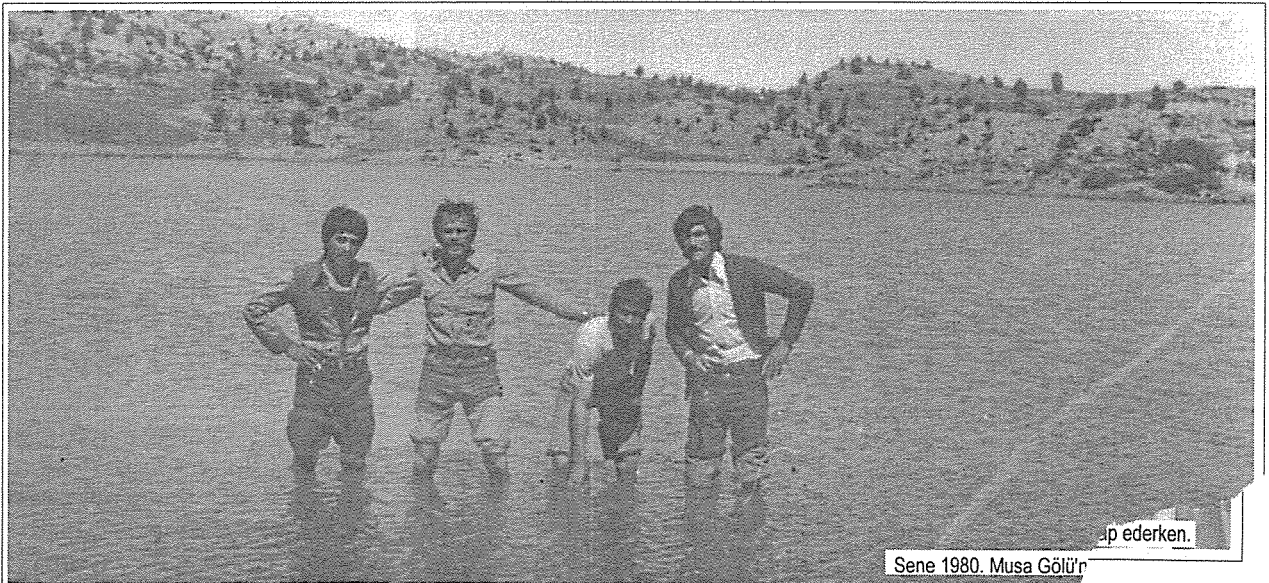
Geçmiş ve geleceği olmayan insanların içine düştüğü/düşürüldüğü durum şifa bulmaz bir illet gibidir...

Şahsiyetini kaybetmiş, insanların kendilerini ifade edecekleri bir değerleri yoktur.

Fazilet, erdem, ahlâk, namus, şeref, haysiyet... Bunlar karşılığı sözlüklerde aranıp bulunacak güzel anlamlar ifade eden kelimeler olarak kitaplarda bulunmamalı... Her insanımızın ismi bu kelimelerin ifade ettiği manalarla anılmalı...

Bugün içinde bulunduğu halden hemen hemen hiç kimse memnun değildir... Bizleri yapılan işler değil, yapılması gereken işler ilgilendirmeli... Dünden bugüne nasıl geldik? Ne haldeydik, ne olduk, ne olacağız?

Bu sorular kafalarımızı kurcalamalı...

Sene 1980. Musa Gölü'nde

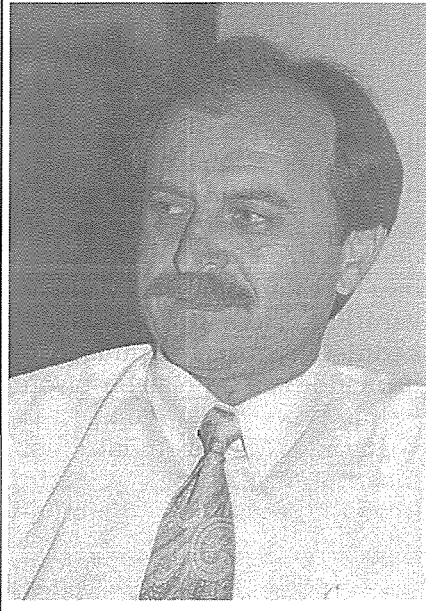
Antalya Konyalıları Derneği Başkanı Abdullah Durmaz'la Başbaşa

Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Bozkır ilçesi Çat Köyünde 1957 yılında doğmuşum. Beş kardeşin ortancasıyım. İlkokulu köyümde, ortaokulu Bozkır'da, Endüstri Meslek Lisesi'ni Beyşehir'de okudum. Selçuk Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümünden 1981 yılında mezun oldum. Öğretmenlik mesleğine başlamarak T.E.K.'de (TEDAŞ) göreve başladım. Şu anda çalışmaya devam ediyorum... 1981 yılından bu yana Antalya'da ikamet etmekte ve çalışmaktayım.

Antalya Konyalıları Derneği'nin ilk kuruluşunu anlatır mısınız?

Antalya'ya geldiğim zaman ve bize yabancı bir ortama geldiğimi anlayınca; kendi kültürümüz ve yaşam biçimimizi paylaşılabileceğim insanların arayışına girdim. Özellikle bir köy çocuğu olmam dolayısıyla, büyük bir şehirde kozmopolit bir ortama girince yalnızlık duygusu hissettim. Bu arayış içerisindeyken Antalya'da yaşayan çok sayıda Konya'lı hemşehrimiz olduğunu farkettim. Daha önceki yıllarda Antalya- Konyalıları derneği kurulmuş, fakat her nedense sonradan kapatılmış olduğunu öğrenince 'buruk bir hisse kapıldım. Yeniden bir dernek kurulması gerektiğini hemşehrilerime anlatmaya ve destek olmalarını sağlamaya çalıştım. Bu çabalar esnasında aynı hisleri paylaşan, okutmalılık hissederek gelecek nesiller, gele karşılaştığımız

olmaktan cesaret aldım. Bu sırada karşılaştığımız hemşehrilerimizle toplantılar yaparak diğer Konyalıları ulaşmanın yollarını aradık. Düzenli toplantılar neticesinde 15 kişilik Konyalıları Derneği kurucular kurulunu oluşturduk. 16 Şubat 1994 günü derneğimiz tüzel kişilik kazanarak faaliyetlerine başladı. dernek tüzüğünü bizzat kendim hazırlayarak

Biz doğduğumuz topraklara borçluyuz. O Topraklar bizi yetiştirdi, gurbette bulunduğumuz yerlere emanet verdi, alacak kaydetti. Bu topraklara, sılamıza borcumuzu ödemeliyiz. Yöremizin kalkınması için projeler üretmeli, var olanları hayata geçirmeliyiz. Bu toprakları yapayalnız bırakıp, kendimize küstürmeyelim.

toplantılara katılan hemşehrilerimizin onayına sundum. Kuruluşumuzun akabinde, özel görevlendirmeler ile Antalya'da yaşayan Konyalıların tesbitine koyulduk. Günden güne derneğimize ilgi arttı. İlk genel kurulda kurucular kurulunun ortak tavsiyeleri ile dernek başkanlığına getirildim. Kuruluşumuzun ilk yılı, Antalya'da ilk defa "Mevlana'yı anma ve sema gösterileri"ni tertipledik. Yaklaşık 1.500 kişi bu gösteriyi izledi. Antalya televizyonları ve yerel basında bu faaliyetimiz övgü ile anıldı.

Antalya'da yaşayan 70.000 Konya'nın birlik ve beraberliğini sağlamak, pekiştirmek için "piknik günleri" ve "dayanışma toplantıları" düzenlendi. Etkinlikler geleneksel olarak her yıl tekrarlanmaktadır. Her yıl Altın Portakal Film Festivali'ne milli kültürümüzü ve Konya'mızın sembolü olan Konya kaşık oyunları ekibimizle katılmaktayız.

Derneğinizin amacı nedir?

Derneğimizin amacı kendi kültürümüzü tanıtmak, hemşehrilerimiz arasında var olan sosyal dayanışma ve yardımlaşma arzularını düzenli bir şekilde hayata geçirmek. Antalya'ya gelen hemşehrilerimize rehberlik etmektir.

Antalya'da bulunan Çetmi'liler derneğimize büyük destek ve güç vermektedirler. Kendilerinin yardımlaşma ve dayanışma arzuları son derece yüksektir. Geçen yıl Çetmi'de yapılan "Çetmililer Günü"ne

Abdullah Durmaz, Kerim Bozdağ'a derneğe ait plaketi verirken.

davet edilmem vesilesiyle ben de katıldım. Oradaki Çetmi'lilerin şevkini ve heyecanını görünce çok duygulandım. Dört dağın arasına sıkışmış Çetmi'nin kaderini değiştirmek, daha ileriye gitmek için o dağları yıkmak ve geleceği yakalamak hırsı ve azmi içinde gördüm sizleri... O toplantı bana Ergenekon destanını hatırlattı.

Şimdiye kadar yapmış olduğumuz çalışmalar, hemşehrilerimizi tanımak, bir araya getirip tanıştırmak doğrultusunda idi. Bunu geliştirmek için gerek derneğimizin, gerekse üyelerimizin tanıtımına yönelik olarak, Antalya Konyalıları Derneği Tanıtım Kataloğu hazırladık. 28 Mart 1998 günü Afo Otel'de düzenlenen Konyalıları gecesinde katalogların dağıtımını yaptık. Çok beğenildi. O gün ve daha sonra bu çalışmalarımızdan dolayı hemşehrilerimiz memnun oldu, bizleri kutladılar... Kendilerine buradan teşekkür ediyorum.

Geleneksel hale getirdiğimiz Konya'lılar günü, Konyalıları gecesi ve aylık toplantılarımız yoğun bir katılımı ile devam ediyor. Bunun

yanında okullar arası folklor yarışması Antalya ve Konya'nın kültürel bağlarının araştırılması, ortaya çıkarılması, yörelerimizin Antalya'da tanıtımının yapılması için bazı projelerimiz, tasarımlarımız vardır. Bu aydan itibaren derneğimize ait bir de dergi çıkaracağız. Antalya'da bir Konyalıları evi (Kon-evi) tesis edilmesi için çalışmalar yapıyoruz... Derneğimiz Antalya'da bulunan 70 civarındaki büyük sermayeli iş adamımızla gurur duymaktadır. Antalya'ya aş derdi ile gelen hemşehrilerimizin zor durumlarda

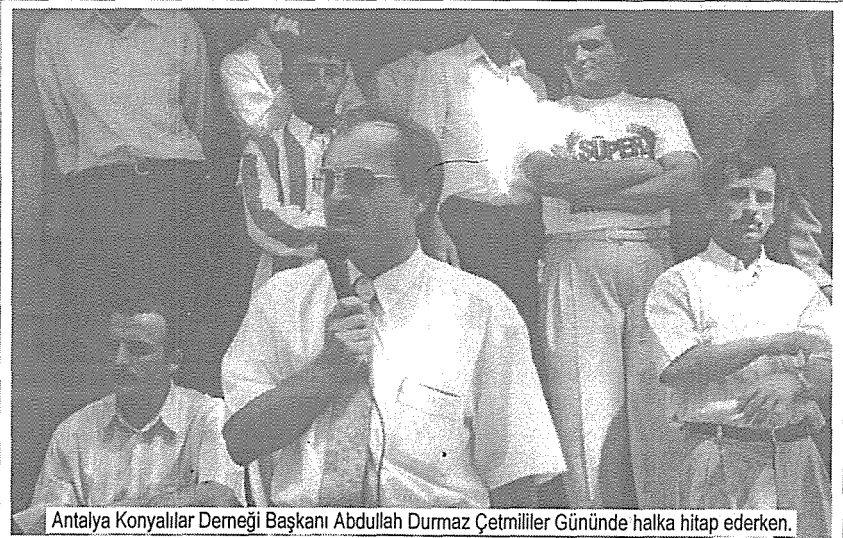
kalmaması için yardımlarda bulunmaktadır. Derneğimizin organizasyonu ile fakir öğrenciler tesbit edilip, işadamlarımızın burs vermeleri sağlanmaktadır... Bazı hemşehrilerimizin iş kurmalarına yardım edilmiş, maddi manevi destek verilmiştir.

Derneğimizin kurucularına, bugünlere gelmemize vesile olanlara şükranlarımı sunarken, Antalya'ya kadar gelip bizleri onurlandıran Çetmililer Eğitim Kültür ve Yardımlaşma Vakfı adına bizleri ziyaret eden Çetminin Sesi Dergisi görevlisi Kerim Bozdağ'a, şahsım ve yönetimdeki arkadaşlarım adına teşekkürlerimi sunar, vakıf başkanınız ve yönetim kurulu ile Çetmi'nin Sesi Dergisi çalışanlarına başarılar diliyorum.

7 HAZİRAN 1998 GÜNÜ
ANTALYA'DA KONYALILAR PİKNIK
GÜNÜ DÜZENLENMİŞTİR.
BÜTÜN HEMŞEHRİLERİMİZ
DAVETLİDİR.

DERNEK TEL.: 248 32 62

FAKS : 248 26 07

Antalya Konyalıları Derneği Başkanı Abdullah Durmaz Çetmililer Gününde halka hitap ederken.

Boğazdaki Kurban

● *Anlatan: Sarıgöz (Ayşe Aslan)*
Yazan: Mehmet Aslan

Ayşe Aslan...
 H. 1337 doğumlu 8 çocuk
 anası. Yokluğu, kıtlığı
 bizzat yaşayan, iki kere
 öksüz çocuklar büyüten,
 yaşı yüze yaklaşan
 asırlık çınar.

Meshur kıtlık zamanıymış...
 Bilmem takvimler hangi
 yılı gösteriyormuş... Hangi
 yılın hasat mevsimiymiş...
 Ama zaman öşür vergisinin çok çok
 alındığı bir zamanmış...

Köyümüzden Altıparmak Ali'si
 günlerden bir gün dere mevkiine
 harman kaldırmak için düğen,
 yaba, diğren, boyunduruk ve
 bunlara benzer aletleri eşeğe
 yükletir... Ahırdaki kocaman
 öküzlerini de salar ve dereye doğru
 yol alır. O zamanlar şimdiki gibi
 değilmiş boğazın yolları... Geçit

vermez kayanın kenarlarına dere
 yatağını takip ederek uzun ağaçlar
 dikilir, kimi yerler tomruklarla
 beslenir ve yolculuk bu şekilde
 biraz taşların yamaç kısımlarından
 biraz da o ağaçların üzerinden
 geçilerek çok ilkel bir şekilde
 gidilecek yere varılmış. Orayı da
 gücü kuvveti yerinde olanlar
 aşarmış ancak...

Durum böyle olunca, ya
 darözünden gidilir, ya da Gedikten
 aşılarak dereye varılmış. Ali dayı
 da kendisine yardım etmesi için
 yanında götürdüğü kızıyla beraber
 köyü çıkıp biraz yürüdükten sonra
 Darözü'ne doğru aşarlar... O yokuşu
 yorgun argın yavaş yavaş
 çıkarlarken, Ali dayı hep yarınları
 düşünür...

Düşünür düşünmesine ama,
 merhemim mevcut yaraya
 yetmeyeceğini de bilir... Kavrucucu
 sıcak altında alınlarından terler
 akararak yokuşu çıkarlar... Kızı
 ürkek bir ceylan gibidir... Hızlı ve
 çabuk... Daha henüz onbeş
 yaşında... Hayatının baharında...
 Kızını düşünür... Onun geleceği
 gözlerinin önünde canlanır,
 damarlarındaki kan, adımlarındaki
 kuvvet hep onun içindir... Sevgi ile
 bakar kızına, içi burkulur,
 hissettirmez... Onun için vardır...
 Tüm anı ve babalar gibi evladına
 karşı sevgisi sonsuz, merhameti
 hudutsuzdur. Tabi kızının da
 bambaşka bir dünyası hayalleri
 vardır... Yoldan geçerken eline
 topladığı sarı kırmızı çiçekler biraz
 sonra solacak olsa bile onu mutlu
 etmeye yetmektedir... O sanki
 kanatlarını açmış o çiçekten bu
 çiçeğe konan bir kelebek... Kızının

üstüne kara bulut getirmez Ali
 dayı... Tam tepeye çıktıktan sonra
 bir türkü asılır... Şöyle dağlara
 baktıktan sonra... Yanık içli sesi ile;

*"Sarı yaylam seni yaylamadım kar tken,
 Alaca kektit avlayamadım toy tken,
 Bende bu gençlik, sende bu güzellik var tken,
 Alırım ahđımı koymam ben sizde"*

diyerek, aşağıya Baskılı'ya
 doğru yokuşun verdiği yorgunluğu
 üzerlerinden atarak çevik neşeli
 adımlarla eğilirler... O o zaman
 nereden bilsin ki, birkaç gün sonra
 üzülen, ağlayarak geri
 döneceğini... Varırlar dereye,
 yerleşirler Cerge'ye (1) Eşek ve
 öküzlerini bağladıktan sonra
 orakları eline alıp:

"Kızım şu torbada köşüre taşı
 (şimdinin eyesi) var. Onu aliver" der.

Babası orakların ağzını sürtüp
 keskinleştirirken kızcağızı da azık
 çıkısını açar ve kuru yavan
 yemeklerini yerler... Ve ekin
 biçmeye başlarlar... Yer az, ekin az,
 buğday da az olacaktır zaten... İki
 gün içinde ekin biçme işini
 bitirirler. Harmana sırtlarında
 çekerler... Sapları düvenle sürerler,
 savururlar, buğday ile samanı
 birbirinden ayırırlar... Zaten olan
 buğdaylarının tamamı beş altı
 havaydır...

O zamanlar buğdayı armut
 kurusu, darı / mısır püskülü, üzüm
 çurbası (3) ile çoğaltılmış. Değilse
 yetmesi mümkün değil... İşin içinde
 kış ortası aç kalmak ele güne
 muhtaç olmak var. Kış mevsimi
 çetin geçermiş. Üç- dört metre kar
 yağarmış. Toroslar'da öyle günler
 olmuş ki, kardan geçmek için
 tüneller yapılır, hayvanları

çeşmelerde sulamak için bu tünellerden götürür getirirlermiş. daha ne acı tatlı günler yaşanmış şu torosların kucagında...

Durum böyle olunca Ali dayı kızına der ki;

" Kızım öşür tahsildarları harmanı keşfedip yazmadan köye şuradan bir teneke buğday götür". Birincik kızının sırtına sarar buğdayı, gönderir köyden yana. Vakit ikindi, akşam arası bir zamandır...

Kızcağız öşürcülerin korkusu bir yanda, boğazı nasıl geçeceğinin korkusu diğer yanda yola koyulur... Biraz gittikten sonra boğaza gelir. Taşların, ağaçların arasından, patika cılga yollardan geçeyim derken ayağı kayarak düşer... Boğazın derin sularında çırpına çırpına can verir...

Bir gün sonra köyde merak ve tasa ile bekleyen Ali dayının hanımı, "bizimkilerin azığı tükenmiştir" der ve yannığa(4) ayran katar, armut unundan nögmeli ekmek yapar, hazırladığı yiyecekleri torbaya koyar ve sırtına yüklenip darözünden aşip baskılı yüzünden Ali dayının yanına kuşluk vakti (5) varır... Ali dayı acıkmış, armut unundan yapılmış ekmekten daha ilk lokmasını almıştı ve ayran içecekti. Karısı;

- " Kızı suya mı yolladın nereye gitti?... " der. Ali dayının hanımı bunu der demez lokmalar boğazında düğümlenir... Ayranını içmeden boğazın yolunu tutar... Onu bekleyen acı kendisini doyuracaktı aylarca... Kızının

eve varmayışı bir ağı gibi içine çökmüştü... Yarı dere yatağından, yarı taşların üzerinden boğazın ortasına gelip aşağıya doğru bakınca kızının saçlarının su üstünde dalgalandığını görür... Peşinden gelen hanımıyla birlikte acı ve feryatlarla yığılıp kalırlar. Boğazın her iki yakasındaki yalçın kayalar, o yankıyla sanki birbirine birkaç defa çarpar. Bu acı çığlığa kızları cevap veremez... Çünkü o boğazın serin sularında ruhunu çoktan terketmiştir... Yakın civarlardan bağ ve bahçelerde çalışan köylüler yetişir... Ali dayı ile hanımının feryatlarına yeni feryatlar eklenir... Onları güç bela köy tarafına götürürler, olay yerinden uzaklaştırırlar... Köye haber salınır... Bunu duyan köylüler bölük bölük, goraf goraf boğazın yolunu tutarlar. Gelip durumu görünce, kimileri elleri ile dizini dövüp ağlarken, bazıları ipler yardımıyla cesedi oradan çıkarırlar... Genç kız birkaç söğüt dalından yapılan sal ile köye getirilir... Sal, nazlı bir gelin gibi, engin denizlerde menziline varmak için çırpınan kayık misali halkın omuzlarında akar, kayar, dalgalanır...

Köy o günlerde asker uğurlamanın tatlı hüznü, telâşi içindeyken bu acı herkese yetip de artmıştır bile...

Yüreği yanık anası ve başka acılardan yanan köylü kadınları şu ağıdı söyler olmuştur artık;

Bir ikindi vakti anam durmuş namaza, Sudan tuzak kurulmuştur boğaza, Onbeşimde başa geldi bu kaza, Zalim felek böyle midir yazımız?

Asker uşağına uğradı yolum, Söğüt dallarından yapıldı salım, Kaderim böyleymiş boşa yanarım, Zalim felek böyle midir yazımız?

Boğaz taşlarından kaydı ayağım, Sulara döküldü hep buğdaylarım, Hiç gören olmadı ona yanarım, Zalim felek böyle midir yazımız.

Genç yaşında eremedim murada, Kaderim böyleymiş ağlama ana, Kardeşlerim size olsun elveda, Zalim felek böyle midir yazımız.

Bir atımlık buğday ile yolladı babam, Ne ettim neyledim, yetmedi çabam, Sarp kayalar yol vermedi varamam Zalim felek böyle midir yazımız.

Körpe kuzumu gelin verdik boğaz dereye Gayri görüşmemiz kaldı mahşere, Dayanılmaz bir acı çöktü sineye, Zalim felek böyle midir yazımız.

Çiçeği burnunda bir fidan, ömrünün baharında solmuş, kızcağız boğaza, yokluğa, kıtlığa, çetin hayat şartlarına kurban verilip, gelin gitmişti. Sessizliğe ve sonsuzluğa doğru...

1- Cerge: O zamanlar ağaçlardan yapılmış ve üzerlerine asma dallarının asıldığı basit bir bahçe barınağıdır.

2- Orak: ot ve ekin biçmeye yarıyan yapılmış kesici alet.

3- Curba: Üzümün sırası, yani suyu sıkıldıktan sonra geriye kalan posası.

4- Yannık: Oğlak derisinin bütün olarak çıkartılıp işlenmiş hali.

5- Kuşluk vakti: Öğleden biraz önce.

KON - PA TEKSTİL

Hüseyin Yıldız

Tel. : 0.532. 616 62 31 ANTALYA

Sorumluluk Duygusu

● *Mehmet Balcı*
Belediye Başkanı

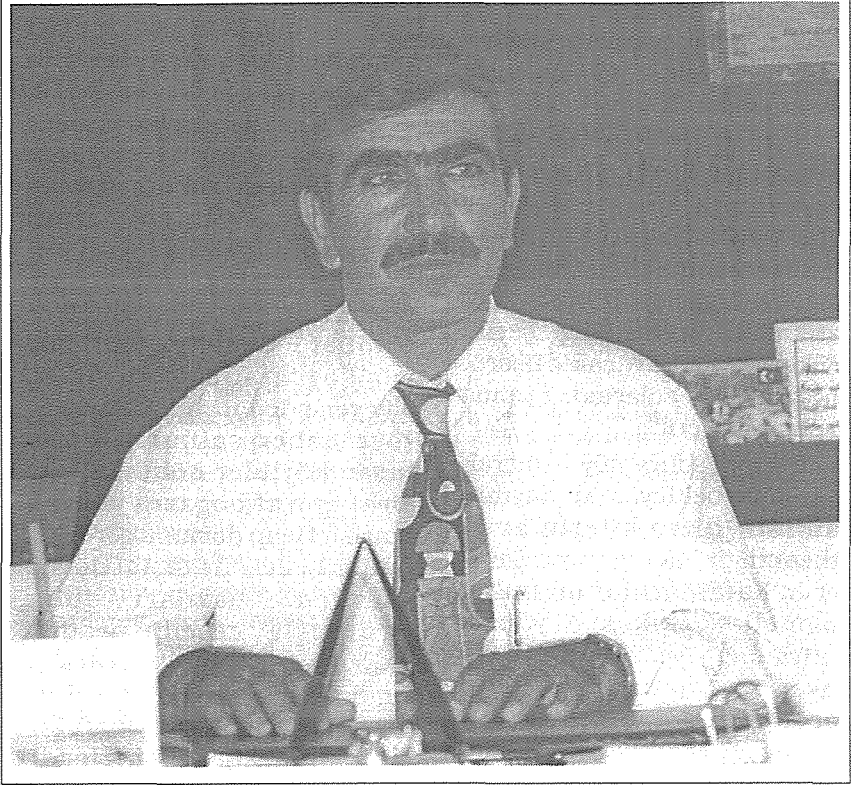
Bir imtihan dünyası olan şu hayatta yaptıklarından ve yapması gerekirken yapmadıklarından her fert sorguya çekilecektir.

Sorgulamalar, kişinin hayatındaki yerine göre farklılıklar arzedecektir. Adaletin gereği de budur. Yönetici durumda olanlar, servet sahipleri, ilim ehli ve diğer fertler durumuna göre sorgulanacaklardır. İşte bu bağlamda hangi makam ve mevkide olursak olalım kendimizi hesaba çekmek zorundayız.

Konuyu açıklamak üzere söz sultanı efendimiz şöyle buyuruyor: "Kul şu beş şeyden sorgulamaya çekilmedikçe mahşer yerinden ayrılamaz:

- 1- Ömrünü ne ile geçirdiği ve nerede harcadığından,
- 2- İlmi ile ne iş gördüğünden,
- 3- Malını nereden kazanıp nereye harcadığından,
- 4- Vücudunu nerede yıprattığından,
- 5- Gençliğini nerede bitirdiğinden"

Hadis-i Şerifte görüldüğü gibi, hayatın hesabını tafsilatlı olarak vereceğiz. Bunun için hesaba çekilmeden kendimizi hesaba çekmeliyiz. Fakat ne hazindir ki; en az ilgilendiğimiz konu da bu. Bir türlü kendimize dönemiyoruz. Bu güne kadar Allah için ne yaptık? Sorusunu soramıyoruz. Çünkü alacağımız cevap pek iç açıcı olmayacak. Bu yüzden hep kaçıyoruz. Önce

kendimize sormamız gerekeni başkasına soruyoruz. Hep başkaları var gündemimizde. Kendimiz boyumuza kadar günah çukuruna batmış bile olsak bunu görmüyoruz da küçük bir hatası için başkalarını yerden yere vuruyoruz.

Konuyu tekrar düşünmeye davet ediyor iki ayeti kerimeyi dikkatlerinize sunuyorum:

"İnsanların hesabı yaklaştı. Onlar ise gaflet içinde (Hak'tan) yüz çeviriyorlar." (Enbiya Suresi: 1)

"Bizim, sizi boş yere, bir oyun ve eğlence olarak yarattığımızı ve sizin bize döndürülüp getirilemeyeceğinizi mi sandınız?"

(Mü'minün Suresi: 115)

Zikredilen her iki ayet ve daha yüzlerce ayet ve hadis konunun ciddiyetini ve önemini açıkça gözler önüne seriyor.

Ayetle hesabın yaklaştığı bildirilmesine rağmen sınırsız arzu ve emellere kavuşabilmek için gece gündüz demeden, önümüzü görmeden ve gittiğimiz yolun doğru olup olmadığına bakmadan bir koşuşmadır gidiyoruz. Önümüze ansızın ve hiç hesapta olmadan çıkıverip defterimizi dürececek eceli hiç mi? Hiç hesaba katmıyoruz. Bir sınav salonundan Allah'ın huzuruna doğru giden bir yolcu olduğumuzu unutuyoruz. Rehberimiz Hz. Muhammed

S.A.V. bir gün çölde kare şeklinde bir çerçeve ve ortasından dışına doğru uzanan bir çizgi ve o çizginin yanlarına küçük çizgiler çizdi. Ve sonra şöyle buyurdu: "Karenin içindeki çizgi, insanı temsil eder. Kare ise onu kuşatan ecelini gösterir. Karenin dışına doğru uzanan çizgi emellerini, ortadaki çizginin yanlarındaki ufak çizgiler hayatındaki karşılaşacağı (hastalık, kıtlık yakınlarının ölümü v.s. gibi) nahoş olayları, göstermektedir. **"Ecel kişiyi kuşatmış oysa emeli çok uzaklardadır..."**

Efendimizin beyanında olduğu gibi **emel uzak ecel yakındır**. Onun için, önümüzü görerek ve düşünerek hesaplı adım atmak zorundayız. Şu önemli soruyu kendimize yöneltip cevap verme durumundayız. "Bugüne kadar Allah için ne yaptım?" Bu suale cevap verebilmek için geçmiş hayatımızı masaya yatırıp tahlil etmemiz gerekir. Eğer cesaretle bunu yapabilirsek sanırım büyük bir engeli aşmış olacağız.

Kendimizi aldatmayalım. Zaten yapsak bile bunun ne faydası olabilir. Güneş balıkla sıvanabilir mi? Sahte kahramanlığın gereği yok. Önemli olan hata ve kusurlarımızı tesbit edip, hatada ısrar etmeden bundan dönebilmektir. Büyüklerden biri: "Kişi noksanını bilmek kadar irfanlı olamaz." sözü ile bu gerçeği en güzel şekilde ifade etmiştir. Kusurlarımızı görüp onlardan dönebildiğimiz gün, en büyük devrimi gerçekleştirmiş oluruz. Çünkü zararın neresinden dönersek kârdır. Bu aşamaya geldikten sonra, bundan böyle Allah için ne yapabilirim? Memleketime, milletime ve bütün insanlığa nasıl yararlı olabilirim? Bu güne kadar hep başkalarından beklediğimiz hayırlı hizmetlerin hangisinde görevimi yerine

getirmeliyim... Mülahazaları hemen akla gelmelidir.

Düşünce dünyamızda şöyle gerilere doğru bir gidelim; şu gerçeği beraberce göreceğiz. Bu güne kadar her türlü hizmeti başkalarından bekledik, kendimiz seyirci kaldık. Bir hayır kurumuna yardım mı yapılacak? Zenginler var, onlar yapar dedik ve kendimizi dışarıda tuttuk. Toplumun menfaatine bir iş mi yapılacak? Siyasi düşüncemiz ve tembelliğimiz buna engel oldu. Çetmililer Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı kurulmuş maddi finansmana mı ihtiyacı var? Bundan bize ne deyip dükkanımızın ve gönül kapısını yüzlerine kapadık. Kasabaya orman mı dikilecek? Canım onu da menfaatlenecekler diksın, deyip bu hayırlı işe de iştirak etmedik. Bir kardeşimizin hastası mı var, maddi manevi yardım mı gerekiyor?... Aynı felaketin başımıza gelebileceğini düşünmeden bundan yüz çevirdik. Daha yüzlercesini sayabileceğimiz toplumun menfaatine olan hususlarda çok ucuz mazeretler göstererek hep yan çizdik.

Hayat Muallimimiz Hz. Muhammed (S.A.V.): "Müslümanların dertleriyle dertlenmeyenler onlardan değildir." buyuruyor. Buna göre iyi müslüman; kardeşlerinin dertleriyle ilgilenip, gücünün yettiği her konuda onlara yardımcı olmalıdır.

İnsan olarak bir toplum içerisinde yaşama zorunluluğumuz olduğuna göre, toplumun mafaatine olan hususlarda herkesten önce davranıp hayır yarışına girmeliyiz. Çünkü hesap günündebizi kurtaracak olan, insanlığın hayrına yaptığımız güzel işler olacaktır. Yoksa sonu gelmeyen emel ve arzular, haram helal demeden çok kazanma hırsı güzel amellerimizi

azaltacak, varisleri sevindirirken bizim azabımızı arttıracaktır.

Sözün özü; ömür kısa, yol uzun, vakti iyi değerlendirmek gerekir. İnaniyorum ki; eğer biz bu işin önemini kavrayabilirsek, yapamayacağımız iş ve sosyal faaliyet yoktur. El ele gönül gönüle verir, bir ve beraber olur, yardım elimizi uzatabilirsek; en güçlü vakıf Çetmililer Vakfı olabilir. Memleketimizin her tarafı ağaçlandırılarak cennet köşesi yapılabilir. Fakir ve hastalara anında yardım eli uzatılabilir. Tahsil yapan gençlerimize en güzel imkanlar sağlanabilir.

Biz de bu cevher var. Yeter ki benliğimize dönelim, basit siyasi çekişmeleri ve kavgaları bir tarafa atalım ve Allah için bir birimizi sevelim.

Hoca merhuma atfedilen bir fıkra ile sözlerimizi noktalayalım: Nasreddin Hoca ölen kimselerin pek çoğuna, cenaze musallaya doğru götürülürken bir köşede bekler, cenazeye karşı: "Yuh be falan sen de mi öldün" diye yuhlarmış. Ölü yakınları Hoca'nın bu sözünden çok rahatsız olup şöyle bir karara varmışlar: Hoca Nasreddin de ölünce biz de ona yuh çekelim. Gün olmuş Hoca da Hakkın rahmetine kavuşmuş, intikam almak için bir çok insan, Hoca'nın cenazesi götürülürken "Yuh be Hoca sen de mi öldün" deyince Hoca merhum tabuttan başını kaldırmış ve şu ölümsüz sözünü söylemiş: "-Biz de öldü isek, bize de yuh olsun." demiş.

Değerli hemşehrimiz ve vakfımızın yönetim kurulu üyesi Hacı Ahmet Yeşil'e; sırlar dolu ölümü sebebiyle Allah'tan rahmet diler, tüm hemşehrilerimize ve yakınlarına sabır temenni ederim.

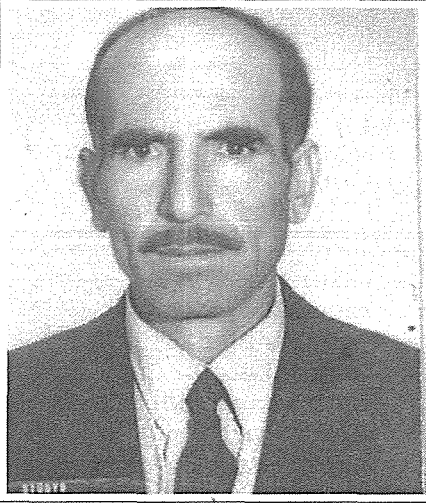
Eski Belediye Başkanımız Yusuf Yerlikaya ile Röportaj

İlk belediye başkanı seçildiğinde nasıl bir belediye ile karşılaştınız?

1984 yılında mahalli idareler seçimi yapıldığı zaman "belediyenin kavga yeri olmadığını, halka hizmet için kurulduğunu düşünerek arkadaşlarımız ve büyüklerimiz arasında istişare ederek, bir aday bulalım, sorunlarımızın çözümlenmesi için el ele vererek çalışalım" dediğimiz zaman bana; "Sen aday olacaksın" dediler. Ben de o gün için toplanan arkadaşlara "tamam" dedim ve işe koyulduk. Neticede yapılan seçimler sonucu kazandık.

İlk önce ne yapmaya karar verdiniz?

Biz belediye başkanı seçilirken tek bir düşüncemiz vardı. Bizim amacımız, programımız, Allah'ın yarattığı varlıklar içerisinde en değerli

varlığın insan olduğunu, o zaman en iyi hizmetin insana ve halkımıza yapılacak hizmet olduğunu düşündük. Çünkü halka yapılan hizmet hakka yapılmış demektir. Biz bu bilinçle işe başladık...

Belediye Başkanlığı yaptığınız dönemlerde Çetmi'lilere kazandırdığınız eserler nelerdir?

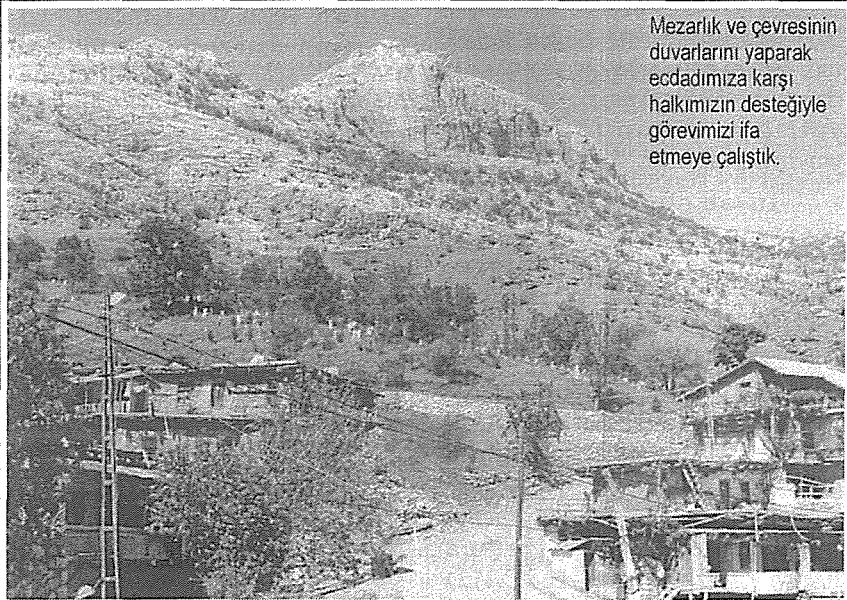
Hizmetlerinizden bahsedermisiniz?

Köyümüzün üzerinde bulunan mezarlık... Her birimizin anası atası orada yatıyor... Fakat etrafı duvarsız, bakımsız... İçerisinde zaman zaman hayvanlar otluyordu. Biz önce burayı bu durumdan kurtaralım dedik ve işe koyulduk... Halkımızın büyük desteği ve özverisi ile imece usulü belediyemizin öncülüğünde orayı duvarlarla çevirerek bize, Çetmi'lilere yakışmayacak görüntüsünden kurtardık...

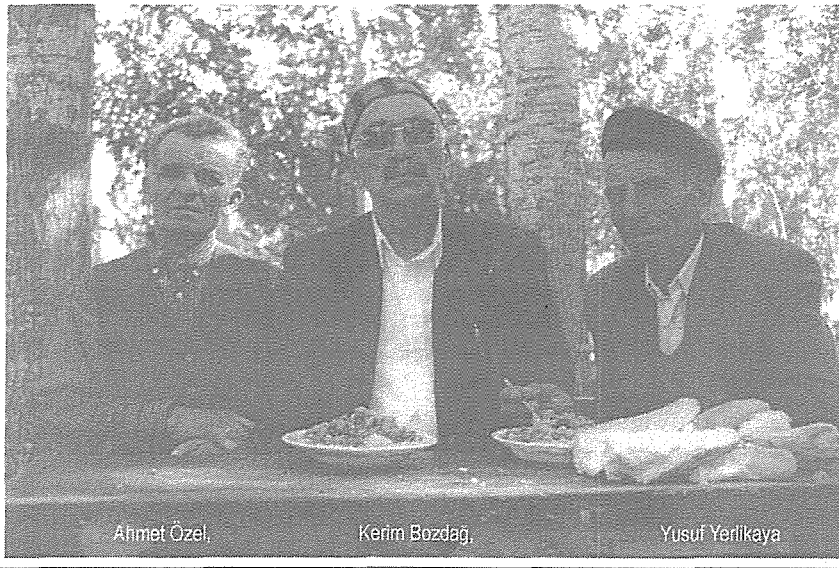
Kasabamızda doğru dürüst bir ulaşım aracı yoktu. Zaman zaman yolculuk etmek isteyenler sabah beşte kalkarak köprüye kadar yürür, Balcılar arabasında yer bulabilirse Konya'ya gider, yer bulamazsa geriye döner veya Taşkent'e kadar yürürdü.

Bunu hep bildiğimiz ve yaşadığımız için meclis üyelerimizle görüşerek hemen ulaşımı sağlamak gayesiyle bir otobüs alımına ihtiyaç olduğuna karar verdik... Akabinde sıfır kilometre 23 kişilik Mercedes bir otobüs aldık. Belediyemize bir de şoför alarak Çetmi-Taşkent- Hadım- Konya arasındaki ulaşımı sağlamış olduk.

Daha sonra kasabamızın acilen çözülmesi gereken problemlerine bir bir el atmaya başladık. Sağlık ocağı açılması için teşebbüslerde bulunduk. İçme suyunun evlere dağıtımını gerçekleştirmek için çabalara

Mezarlık ve çevresinin duvarlarını yaparak ecdadımıza karşı halkımızın desteğiyle görevimizi ifa etmeye çalıştık.

Ahmet Özel,

Kerim Bozdağ,

Yusuf Yarılkaya

giriştik, kanalizasyon meselesini büyük ölçüde hallettik. Köy içinde yol asfalt çalışmalarını başlattık.

Umuma ait bir WC yoktu, imar planına göre 1 m2 yol, istimlak düzenlemelerinin yapılmadığını bütün bunların yapılacağını, yapılması gerektiğini meclis üyelerimizle birlikte kararlaştırdık.

Sağlık ocağı yapımı için teşebbüse geçtiğimiz zaman bizlere sağlık ocağı yerinin tesbiti gerektiği, Çetmi'nin belli bölümlerinin heyelan yeri olduğu, 10 km. yakınında bulunan Afşar'da sağlık ocağı

olduğu şeklinde Çetmi Belediyesi'nin tutanaklarını karşımıza çıkararak okudular, sonra da, "nüfusunuz yetersiz" diye cevap verdiler, "imkansız" dediler. Bunun üzerine köye dönerek, hemen sağlık ocağı yerimin istimlak edilerek Sağlık Bakanlığına devredilmesi gerektiğini arkadaşlara anlattık... Rahmetli Mehmet KOÇ, Sağlık Ocağı yerinin kendisinin hibe edeceğini söyledi. Bunun üzerine biz o gün zamanın Konya milletvekili sayın Kadir DEMİR'den rica ederek Sağlık Bakanı Mehmet AYDIN ile görüştük. Yapılması

için kesin söz verdiler ve yaptılar... Biz de sağlık ocağımızı halkımızın hizmetine açmış olduk...

Bir müteahhidin yarım yapmış olduğu içme suyu şebekesinin borularını değiştirerek, eksiklerini tamamlayarak kasabamızı içme suyuna kavuşturduk.

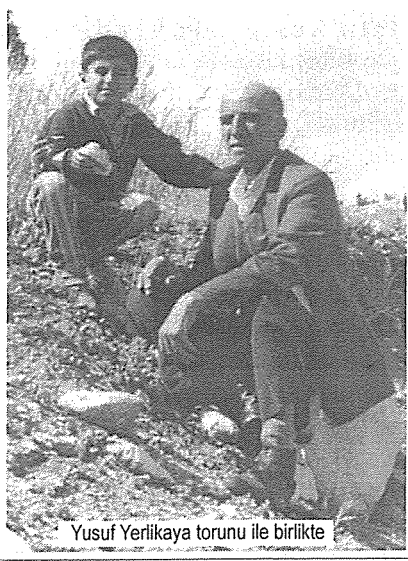
Dışarıyı bırakalım kasaba içerisinde doğru dürüst yol yoktu. araba geçmediği gibi yaya dahi zor yürünürdü... Kışın çamurdan, yazın toz- topraktan geçilmiyordu... Ana cadde üzerinde bile en küçük bir yağmurda çamurdan, pislikten yürünemezdi... Bu günleri görenler o günleri pek hatırlayamaz... ancak o günleri yaşayan tüm Çetmililer bu durumu bilir- anlar, yaşamayan gençlerimiz anlatılsa bile belki inanmaz... Ama bizler, sıkıntılarını çektiğimiz için unutamayız...

Yolların yapımı ve köyün bu halden kurtulması için istimlak yapılması gerekiyordu. İstimlak yaparken başka başka ihtiyaçlar gündeme geliyordu... Yıkılan yerler duvarla örülmeli, arkası pasayla doldurulmalıydı. Bunun için taş lazımdı. Taşın gelmesi için kamyon gelmesi gerekirdi. Eski bir kamyon vardı fakat hantal ve yetersizdi. Hemen bir kamyon almaya karar verdik. Bir adet acenta leyland marka damperli kamyon aldık. Ve çalıştırmaya başladık. Yolların tamamlanması için imar planına göre kuzan yaka mevkiini de istimlak etmemiz gerekiyordu. Fakat bütçemizde para yoktu. Memura, işçiye 6 ay maaş vermeyerek buraların istimlakını gerçekleştirdik... Yol güzergahında bulunan duvarları yaptık. Dolgusunu tamamladık ve kasabamızı bu günkü durumuna getirmiş olduk.

Daha sonra rahmetli Hasan

Yağardıç Alanı Yolundan Bir Görüntü

Yusuf Yerlikaya torunu ile birlikte

SULU'nun evinin yanına köprü yaptık... Üzerinde bulunan alana halka açık umumi WC inşa ettik...

Kasabamız içerisinde yaptığımız hizmetler devam ederken, belediyemizin sınırları içerisinde bulunan tüm topraklarımıza hizmet görürmenin ve bunu bir an önce gerçekleştirmek gerektiğinin zarureti inaniyorduk... Hemen Sallangöplü- Çetmi arası yol düzenlemesine girdik. Boğaz'dan büyük arabalar geçemiyordu. Buranın genişletilmesi ve arabaların takıldığı yerlerin kırılması gerekiyordu... Hem orayı, hem de Çetmi Sallangöplü arasını genişlettik... Çingir mevkiinden yeni mahalleye, kasabamızın aralarından, mezarlık çevresine yolları açarak ulaşımı sağladık. Her evin önüne veya arkasına araba girebilecek durumu gerçekleştirdik. Yansıtıcı olmadığı için T.V. kanalları doğru dürüst izlenemiyordu. TRT 1-2-3 yansıtıcılarını Gedik'e yaptık. Bu arada gedikten sığındıya yol yoktu. Gediği açmak için kompresör yoktu. Hadim'den 3 günlüğüne kompresör getirip 3 vardiya halinde gece gündüz çalışarak Gedik- Sığındı yolunu hizmete

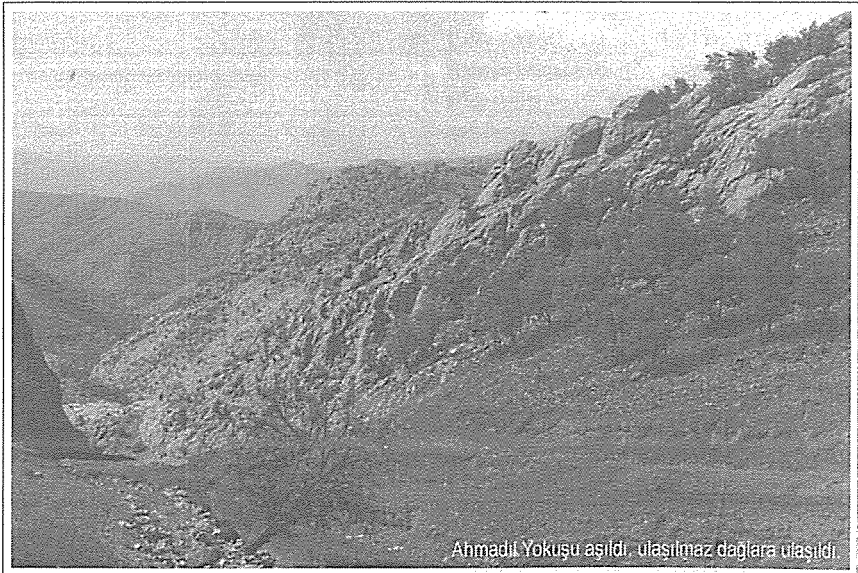
açtık... Ekizoluk- katrangediği mevkiinin yolunu yaptık. Çingir mevkiine kavaklık, yol kenarlarına fidanlar diktik... değirmen köprüsü civarına kavak ağaçları, Sivri Kaya'nın dibine etrafını 2-3 metre duvarlarla çevirerek kavak, ödebeleni, yol kenarlarına, çamurcak yol kenarlarına kiraz, vişne fidanları diktik. Ayrıca çam katran fidanları getirerek halkımıza dağıttık. İlköğretim okulunun duvarlarını çevirerek çam ve katran fidanı diktik. Karaman Orman Şefliği'nden 20 bin katran akasya fidanları getirerek halka dağıttık.. Kuzan mevkiinde Mehmet Önder ve Hasan Güder'in yerlerini istimlak ederek çam ve katran fidanı diktik. Okul Müdürü Ramazan Dalçık ile ilkökul öğrencilerinin de katılımı ile birlikte uçurum harmanın altını katran ve çam fidanı ile donattık... Fakat söylemeden geçemeyeceğim bugün buraların ve yol boyundaki diğer fidanların muhafaza edilmemesi, korunmaması beni üzüyor, halkımızı da üzdüğünü zannediyorum.

Mehmet Uysal Rahmetli'nin evinin yanına 20 m. uzunluğunda bir köprü, Çavuş

Rahmetli'nin evinin yanına bir köprü, Mustafa Güven'in evinin yanına bir köprü, Bolay Koyağına bir köprü ve asarcık köprüsünün tamiri ile kenarına ek duvar yaptık. Çingir ile ödebeleni arasını yol, cömeşpınar'dan Mustafa Güven'in evinin yanına kadar beton kaplama ve kaldırım düzenlemelerini yaparak tamamladık.

İbrahim ÖNDER, Mehmet YENİ, Hüsnü GÜÇLÜ ve Gavgalı'nın ev yerlerini istimlak ederek sosyal tesis inşaatını başlattık. (Fırın, Tanzim Satış Mağazası, kahvehane, misafirhane ve 6 dairelik lojmanı tamamlayarak hizmete açtık.

Merkez Camii'nin önünü Mehmet BOZDEMİR'den alıp onun yerine İbrahim Uçar'ın evini satın alarak verdik ve Mehmet BOZDEMİR'in evini yıkarak duvarla çevirdikten sonra caminin önünü park haline getirdik. (Çiçeklendirmesini yetiştiremedik). Uçurum harmanı (park yerini) istimlak ederek gereken duvarları yapıp park haline getirdik. Düzenlemesini geleceğe bıraktık. Ayrıca uçurum Harmana Belediye Binası

Ahmadil Yokuşu aşıldı, ulaşılmaz dağlara ulaşıldı.

Aşağı Akpınar Yollarında yaylalarda araba ile gezmek, dolaşmak Çetmililer için şimdi mümkün

arasını, uluyol'u açtık. Aktopraklık it deresi yolunu yaptık. Çetmi - Gömüldürüm yolunu kum ve çakıl döşeyerek sağlamlaştırdık.

Karşılaştığınız ilginç bir olay varmı, varsa anlatır mısınız?

Müsaade ederseniz Ahmadıl-Kemikli esik yolu yapımı ile ilgili bir hatıramı anlatayım:

Ahmadıl yolunda köy hizmetlerinin bir kompresörü vardı. Onu başında bir işçi çalıştırır, bizim işçiler de tabanca tutardı. Onlar haftada üç gün var, beş gün yoktular. İzine gittikleri zaman kompresörü köye getirirlerdi. Bu işin böyle bitmeyeceğini anlamıştık.

Onlar izne gittikleri zaman kompretöre düz kontak yaparak götürüp o beş günün telafisini yaptık. Geceli gündüzlü üç vardiya halinde çalışarak oyolun açılmasına vesile olduk... Dahası da var, mevcut hükümetle muhalif olduğumuz için 2-3 defa il müdürü dozeri geri götürmek için araç gönderdi, biz; "yolu tamamlamadan vermeyiz" diyerek direndik, zor günler yaşadık. Sonradan bir kompresör satın alarak hizmete soktuk...

projesini yaptırdık. Maliye Bakanlıından demir ve çimento parasını alarak temellerini Sarıveliler kepçesine açtırıp taşıını getirdik...

Sağlık Ocağı bahçesine 6 adet TV'nin izlenebileceği çanak antenler yerleştirdik, halkın daha rahat T.V. izlemesini sağladık. Sağlık Ocağı bahçe kenarına çocuk bahçesinin istimlakını yaparak dozerle düzenlemesini yapıp taşıını getirdik.

Merkez Camiye halk, belediye işbirliği ile iki şerefeli bir minare yaptırıldı.

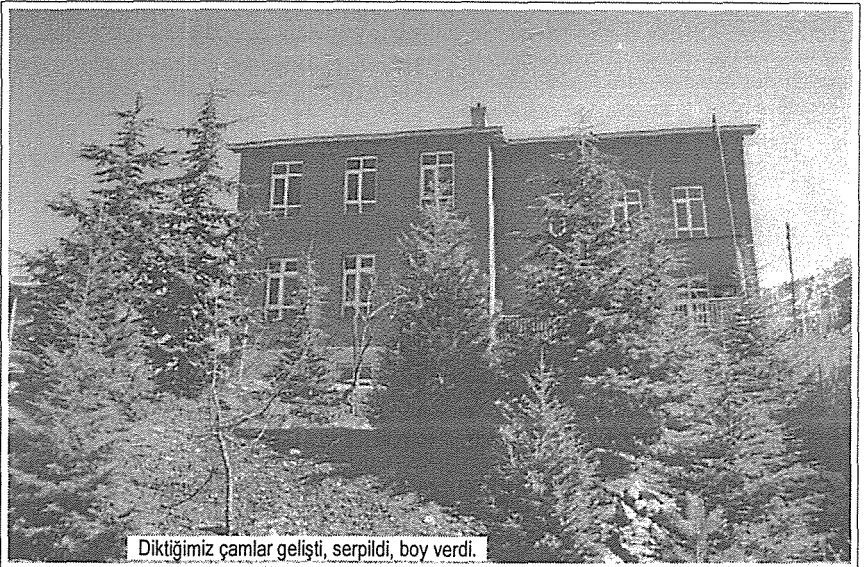
Yeni Camii inşaatının yapımında Abdurrahman Kocaman'a belediye araç ve gereçleriyle yardımcı olduk. Ayrıca Abdurrahman Kocaman'ın yaptırdığı Kekircek kayası çeşmesine araçlarımızla hizmet ettik.

Bugün Çetmi'ye bayramda seyranda, yurt içinden ya da dışından araba ile gelen hemşehrilerimiz hemen ikinci üçüncü gün yaylaların yollarını tutmakta, ailesi, çoluk çocuğu ile yayla havasını teneffüs edebilmektedir...

Bugün Asarcıktan öte yolunun gitmediği bir Çetmi düşünün... Kim dağlara çıkar,

yaylaları yaylayabilirdi... Kim atalarının yaşadığı, ekin biçtiği, düğün sürdüğü, keçi koyun güttüğü dağları gezebilirdi... Bu soruya verilecek tek bir cevap vardır... O da kimse gidip gezemezdi... Gezse bile ya eşek, ya katır ya da yayan gidilebilirdi...

Anırcak'a araba varacak, kemikli Esik'ten araba geçecek deseler herkes gülerdi. Ahmadıl, Tandır Çukuru, Anırcak, Gargaduzu, Musa Gölü, Köşürelilik, Ermenek Hanı önüne ulaşımı sağladık. Ahmadıl, Güneypınar, Yellibel yolunu yaptık, Köşürelilik, Kaynarpınar

Diktığımız çamlar gelişti, serpildi, boy verdi.

Bahsetmiş olduğumuz hizmetler bir çırpıda aklımıza gelenlerdir... Çamurcak mevkisinin oynamasından dolayı gökseki arığını çay üzerine köprü yaparak değiştirdik...

Başkanlık döneminde tanıştığınız siyasetçiler kimlerdi? Onlardan ne gibi yardımlar aldınız?

1990 yılında kasabamıza gelen çevre bakanı Ali Talip ÖZDEMİR'den sıfır kilometre 2517 bir Damperli ford kargo kamyon, bir adet sağlık ocağı için ambulans, bir adet steyr traktör, bir adet kasabamızı yazın ilaçlamak için makina aldık, traktöre bir saban alarak halkımızın çif sürmesini kolaylaştırdık. Bir adet ford taksi makam arabası aldık.

Ayrıca kasabamızın çoğunluğu Antalya'da oturduğu için, zaman zaman bir otobüs yetersiz kaldığından bir adet 0 km. M23 otobüs daha aldık. Halkın düğünlerde ve özel günlerde hizmetine sunduk.

Sizi üzen şeyler var mıdır, varsa nelerdir?

Ayboğazı, Asarcık, Bolay Alanı, sulama suyu projesini yaptırarak, müteahhide

ALDIĞIMIZ ARAÇ VE GEREÇLER

- 1 Adet Mercedes Otobüs
- 1 Adet 50 NC Otobüs.
- 1 Adet Steyr Traktör
- 1 Adet Leyland Damperli Kamyon
- 1 Adet Kargo Damperli Kamyon
- 1 Adet Sağlık Ocağına Ambulans
- 1 Adet Fransa'dan Citroen Ambulans (Hemşehrilerimizden)
- 1 Adet Ford Taksı
- 1 Adet Kepçe, Yükleyici ve Kazıcı
- 1 Adet Kompresör
- 1 Adet Un Fabrikası
- 1 Adet Ekmek Fırını
- 1 Adet Harç Makinası

aldırmıştık. Borular dahi gelmişti. Yolunu açtırmıştık... Bunun gerçekleşmesi bazı kişilerce engellendi. En önemli engel ise bizim görevde son yılımız olduğundan yapılamadı. Bizim seçimi kaybetmemizden 6 ay sonra boruları geriye yükleyip gitmişlerdi. Burası yapılmış olsaydı, değirmen tozağından itibaren Korukaya ileride

sulanmış olacaktı. Çetmi'nin ekonomisine önemli ölçüde katkıda bulunulmuş olacaktı.

Biz bu hizmetleri yaparken kasabamız ve belediye meclisi üyelerimizin büyük desteği olmuştur.

Kasabada Yusuf AKBAY, Mehmet BOZ, Mehmet Yeşil, Mehmet KOÇ, (Gölükçü) Veli ÜNAL, Ali ÇAMURCU, Cemal Yazıcı, Kerim ÇETİN, Mustafa ÇAMURCU Mehmet TOPKARA, Memiş BALCI, bana her yerde, her kararda destek vermişlerdir.

Konya'da Hasan UYSAL bey, İbrahim TIKIR Bey, Ankara'da Abdurrahman ÖNDER, Güzel Sanatlar Genel Müdürü Mehmet ÖZEL kasabamız için desteklerini hiç esirgememiştir. Bu destekleri bana cesaret ve hizmet aşkı vermiştir. Beni hizmet yarışına itmıştır. Hepsine şükranlarımı iletirim.

Yapmış olduğumuz hizmetler ile ilgili sorduğunuz sorulara verdiğimiz cevaplar ile durumu anlatmaya çalıştık.

Biz arkamızdabir eser bırakabildiysek Allah'a şükrederiz.

Çetmililer bunu zaten unutamaz biliyordur.

İlave edeceğiniz başka hususlar var mı?

Gençler ve Çetmi'lilerin birbirleriyle daha iyi kaynaşıp birlik ve beraberlik içerisinde daha büyük zorlukların çözüleceğini ve başarıya ulaşılacağını umuyorum.

Bütün Çetmili hemşehrilerime ölenlere Allah'dan rahmet, yaşayanlara sıhhat ve işlerinde Cenab-ı Allah'dan kolaylıklar dilerim. Ayrıca bana bu dergide yer veren Çetmililer Eğitim ve Kalkınma Vakfı Başkanı'na; yönetim üyelerine, dergiyi basan ve düzenleyenlere teşekkür eder, işlerinde başarılar dilerim.

Araba ile gidilmesi hayal olan Kemikli Esik Yolu.

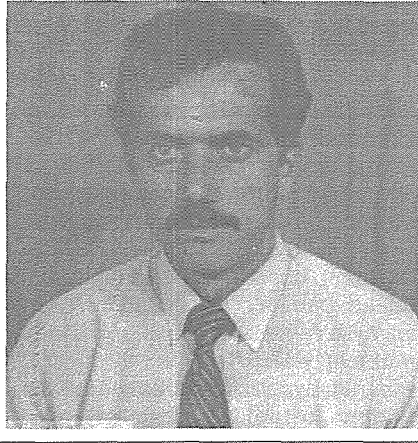
İz Bırakan, Bedel Ödeyenler

● Mehmet Aslan

Eskiden beri böyle miydi köyümüz? Yollarımız açık mıydı. Elektriğimiz, suyumuz, giyecek elbisemiz, yiyecek aziğımız var mıydı? Hayatı yaşamak bu kadar kolay mıydı? İmkanlar bu kadar geniş miydi? Hangi birimiz giymedi yamalı elbise, kim unuttu, daha gaz lambasını, idareyi, feneri? Daha kim unuttu harmanı düvenle tarlayı boyunduruklu öküzlerle sürmeyi. Günlerce eşek veya katırla saman buğday çekmeyi. Yolları kazma kürekle açmayı... Dün babalarımız, dedelerimiz, atalarımız, alimler, evliyalar, padişahlar, reisler, peygamberler daha binlerce eli öpülesice, mekanlarının cennet olmasını dua ettiğimiz ki olacaktır da Allah'ın izniyle, onlar uğraşmasalardı, gerekirse canlarını bile vererek, bedel ödemeselerdi: Acaba biz hangi zorluklar ve sıkıntılar içinde inim inim inleyecektik.

Köyümüze, bırakın arabanın gelmesini, Darözü, Gedik, Eşek kırıldığından, Geyik Dağları, Kuşyuvası uçurumları gibi cebeli dağların başından gidilip gelirken az mı sıkıntılar çekmişler. Sırtlarında yorgan yatak yiyeceklerini yüklenip 15-20 günde yürüyerek giderlermiş. Kimileri karatipiye, tufana tutulur oralara yakın köylerde üç beş gün bir hafta belki daha uzun süre misafir edilirlermiş.

Bazılarına Toros Dağları geçit vermez. Yamaçları veya tepeleri mezar olurmuş yol yorgunu garıblere. Onlar zorlarla güreşmişler. Dağlar ve yokluklarla mücadele etmişler. Onlar bir lokma ekmek için, mücadele etmişler. Onlar bir lokma ekmek için, yavrularının boynunu bükürmemek için, bizleri aç ve açık koymamak için günlerce yürüyerek Aydın'a, Antalya'ya çalışmaya giderlermiş. Biz ve kendilerinin köyümüze rahat gidip gelebileceğimiz bir yolun, aydınlık bir gelecek için rahat yaşatabilmenin yıllarca acısını ve sancısını çekmişler.

Eskiden geçit vermeyen boğaz taşı için bile benim duyduğum iki can verilmiş. Birisi Dede Ahmet, yol açılırken dinamit patlamış ta boğaz taşının bir yakasından karşıyakaya fırlatmasıyla parçalanarak ölmüş. Mesela Sarıyar yolunda Turan taş kırarken ölmüş. Eşek kırıldığında Goca dölü, Garagilik Mehmet donarak ölmüşler. Bekmez Mustafa Antalya'da taşın altında kalarak ölmüş. Gambırım Ali Antalya'ya yürüyerek giderken hastalanıp zatürre olmuş Antalya'da ölmüş. Mehmet Önder İzmir'de başarısından dolayı suikast düzenlenip öldürülmüş. Ali Arı Fransa'da, Ramazan Önder Antalya'da, Hacı İsa Özel, Baki Kocamaz trafik kazasından Dinek'te ölmüşler. Ve bunlar gibi onlarca yüzlerce insan bizim yarınlarımızı aydınlatmak için gitmişlerdi gurbet ellere.

İşte bu insanlar hep bizim için çalışıp didinmişler. Bazen de bizler için canlarından bile olmuşlar. Biz bugün rahatça gidip gelebiliyorsak, bir nebze rahat yaşıyorsak geçmişte atalarımızın gerekirse canlarıyla bile yaşamının bedelini ödemelerindendir.

Yeni yetişen kardeşlerim siz bilemezsiniz; sal üstünde hasta götürmeyi, yaz sıcakında harmanda

düğün üstünde dönmeyi. Bir eşekle günlerce saman buğday çekmeyi. Gecelerin ıssızlığında yayladan gelmeyi. Yamalı elbisenin ezikliğine, otlu çorbayı, armut unundan ekmeği, bir bayram gününde çocuğuna birkaç mantar alamayan dul bir kadının boyun büküşünü. Çocuğuna karne parası veremeyen babanın kahroluşunu. Çocuğun mahcubiyetini. Eyreti başörtüsü alınan bir kızın içten içe feryadını düşünün büyüklerinize sorun, adımlarınızı ona göre atın.

Her tecrübe ve yenilik mutlaka çok çekilen sıkıntıların sonrasında elde edilmiştir.

Biz 80 tane bağ yalağını ağaç kürekle bir ölçek buğday için kazmış. Demir küreği görünce evvah "biz dünyadan geçtik sen geldin" diyen demir küreğe yerinen, ona ah çeken insanların çocukları veya torunlarıyız.

Dünyanın her yerinde her zaman kendini topluma vakfeden insanlar olmuştur. Ve olmaya devam edecektir. Allah'ın lütfudur bu anları Allah bize örnek olarak yaratmıştır.

Bedel ödeyenleri unutanlar unutulmaya müstehaktır.

Herkes gelir geçer biz iz bırakır. Kimilerinin izi gider gitmez silinir. Kimilerinin izini yıllar, asırlar uğraşsa bile hafızalar dan ve tarihten silemez.

Onlar amel defterleri kapanmayanlar arasına girerler.

Kim unuttur; Alpaslanı Fatih Mimar Sinan'ı, Kânuni'yi, Mevlâna'yı Yunus'u, Şeyh Şamil'i, Ulubatlı Hasan Akşemseddini, Köroğlunu, Karacaoğlan'ı, Hacı bayram Velî'yi, Bediüzzaman'ı ve bunlar gibi ayak taşlarına kurban olacağımız insanları?

Gerçi onlar bel bağlamışlardı Allah'a. Göğüslerinde kılı kırk yaran bir vicdan, samimi ihlas, güçlü bir iman vardı sinelerinde. Her mürid müşşidine, her çırak ustasına gönülden bağlıydı. Bağlar sımsıkı,

yemyeşil, salkım salkım üzüm, sevgiler yumak yumaktı.

Onlar sinelerini ummanlar gibi açmışlar. İnancıyla gerilmişler insana sevgi duymuş, herkese el uzatmışlar, alaka göstermedikleri garib bir gönül bırakmamışlar.

Onlar toprak gibi bereketli, mütevazı, su gibi yumuşaktılar.

Onlar, gayesi kurmuş sinelere su serpmek, çölleşmiş gönülleri yeşertmek, ab-u hayat kaynaklarına bizi ulaştırmaktır. Bizleri çukurlardan yükseklerle, karanlıktan aydınlığa ulaştırmaktır. Yollara düşmüşler, başları açık yalınayak, yollarından diken, önlerinden engel eksik olmamış. Ama onlar yılmadan çalışarak, düşünüp öğrenerek, derinleşmiş tevazu içinde yaşamışlar. Onlar alçak gönlü davranmışlar yükselmişler. Her biri gönül erleri olmuşlar. Hz. Ali'nin "Yükseklği aradım alçak gönlülükte buldum" sözünün doğruluğuna ulaşmışlar.

Peygamberimizin (s.a.) "Halkın hizmetini gören halkın efendisidir. H.Ş. Düsturuyla yaşayarak bütün gönülleri fethedip sultan olmuşlar. ve kalplerin zirvelerine taht kurmuşlar."

Büyük balıklar denizler ve okyanuslarda yetişmiş. Bizim Çetmi denen gölde de çok büyük değilse de mangal yürekli insanlar yetişmiştir, yetişecektir.

"Geçmişine silah çekenlere, gelecek topla karşılık verirmiş."

Unutmak mümkün mü meşhur kıtlık zamanında Molla Osman Hacı Hacı Ali'nin Şakir Hacı Hacı Ali'nin konuşurlarken, "arkadaş köyü aklıktan kıracak değiliz ya nasıftan o yana sen bak bu yana ben bakayım." deyişlerini.

Daha emeği geçen Nasıfı, Hacı Celili, Kara Yusuf'u: dibeği, Abdullah Hoca'yı, Koca Musa'yı, Topçu'yu, Hatip Hoca'yı, Ahmet Hoca'yı, Hacı Gölükçüyü Baki Hoca, Köseoğlu'nu, Taslağı, Deli Ali'yi, Veli Çavuş'u, Tıkıroğlu'nu, Deli Kerim'i, Ali Hoca'yı, teker lastiğinden babuç diken Sarioğlu'nı, ağaçtan nalın yapan Molla Baki'yi, Celil'in Hüseyin'i ve Akger Minibüsü İnce Mehmet Mahmut Usta'nın duvar yapısını, Güssü'nün Ali'nin buyur ustam deyişini duvarında "Ne sen Baki ne ben Baki dünyada, eser Baki" diye yazan çeşmelerini unutmak

mümkün mü?

Bu insanların çok mu imkanları, varlıkları vardı. Hayır normal yaşantısı olan insanlarınki kadar belki. Ancak "sevgiler mutluluklar paylaştıkça azalır" düsturuyla onlar gönül zenginleriymiş. Komşusu aç iken tok yatmayı ar bilmişler. Yok değil az da olsa mutlaka bugün de böyle iyi yürekli insanlar var kendini vakfeden köyünü köylüsünü yarınları düşünenler eksik olmayacaktır. Mesela köyümüzün güzelleşmesi adına yaşlı kadınların eli bastonlu ihtiyaçların körpecik çocukların gençlerin toplu fidan dikimini kim unuttur. Kim unuttur yol kıyılarında fidan diken Çitlik Abdullah kahveci Abdurrahmanı ve ağzındaki sarma sigaranın uzamış külünü, Hüsgübranimi Işılıy, büyük bakiyi, değirmenci Keko'yu (Mehmet Uysalı), Eli değnekli sırtı tüfekli Osman'ı, Hacı'yı, Emmi kızı tat Ayşe'yi yaylada, yayla yollarında muhtelif yerlerde çeşme ve mescid yapanları yaptırılanları, köylümüzün vakfını kuranları, destekleyenleri unutmayız elbette.

Unutursam utanırım onlardan. Çünkü birçoğu benim varacağım yere yıllar asırlar evvel gittiler. Unutursam hangi yüzle varırım yanlarına. Kabul ederler mi?

Bunlar köyümüzün temelleridir. Köşe taşlarıdır, belkemiğidir. Onları unutmak köyü unutmak değil midir? Yurdunu töresini unutan insanların gelecekları karanlık ve bataklıktır sanırım.

Eskinin herşeyi bir başkaymış. Duyduğuma göre Çetmi'de içinde oturup huzurla yaşadığımız evlerin çoğu elbirlik sevdasıyla, belki bir kalıp sabun belki bir kutu kibrit belki de bir avuç Karaman'dan eşek sırtında gelen tuz verilmiş. Bu verilen çalışmanın karşılığı değil ha. Çam sakızı çoban armağanı ikramdır. O zamanlar hatır varmış. Gönül varmış. O zaman insana sevgi duyulur, alaka gösterilirmiş. Görmeyenin gözü, duymayanın kulağı olunmuş yaraya merhem olma sevdası varmış. Birimizin derdi hepimizindir. Düşüncesi varmış. En güzel, en güzel dayanışma örneği gösterilmiş. Hatta bırakın köyü köylüyü düşünmeyi köye gelen yabancılar için odalar yapılmış her

mahalleye her sülale yaptırmış. Katırcı odası Molla Hasan Hacı Abdurrahmangil, Eminler Odası, Emin Efendigil, Hatıplar Odası, Hatip Mehmet, Hacı Mustafa Odası, Nasıf Odası, Molla Osman Hacı Ali, Ellez Alisi, Yeni odası, mahallesi ve komşular, Şakirler odası, şakir haceli ve komşular. Bu odalara misafir geldi mi etraftaki evlerden yemekleri gelirmiş. Bunun yanında yayla yolu açılmış beraber. Köprü yapılmış beraber ferfene yapılmış beraber, ağlanırmış beraber gülünürmüş beraber. Haydın beraber hep beraber.

Şimdiki gibi, gemisin kurtaran kaptan. Paran kadar adamsın. Parasız adam gereksiz adam. Yaşamak için öldürmek lazım. Gibi Yahudi taktikleri yokmuş. Adam gibi adamlar varmış.

"Bülbüller yurd yerini terkederse kargalar istila edermiş."

Durum böyleyken gönlümüz yurdunda özümüzde güzellikleri iyi huyları, dirilişleri sevgiyi saygıyı, birliği, beraberliği, yükselme arzusunu, mütevazileşme çabalarını yeşertelim. Çöl olmasın gönlümüz. Yarınlarımız kaygılı olmasın. Neyidiği belirsizlerden olmayalım.

Herkes sevgi ekerse, dünya gülbahçesine döner. Elbirlik sevdasını hayıra kullanırsak dünyada niğmeti, ahirette cenneti kazanırız.

Gelin her birimiz Fatih olmayı Yunus olmayı, Mevlâna Karacaoğlu, Ulubatlı Hasan olmayı hayal kurup maddi manevi o yolda uğraşalım, şakir haceli, Molla Osman Hacı Ali, Veli Çavuş, Mahmut Usta gibi olmanın çabasını verelim. Olmassak bile epeyce yol kateder. Bal gibi yükseliriz. "Yıldızlara ulaşmaya çalışın. Ulaşamazsanız bile yükselirsiniz."

Güzel bir fikirle güçlü bir irade birleşirse, aşılamayacak engel kalmaz ve binbir güzellikte ne mahsüller ortaya çıkabilir.

İlk adımı hep başkasından beklemeylem, biz ilk adımı atanlardan olalım.

Ne mutlu silinmez bir iz bırakanlara.

Ne mutlu böyle hayırlı yollarda yorulmayanlara ve sonsuzluğa gidenlerin cümlesine.

Derdin Nedir

Sordum gönüle derdini
Cevap verdi sana ne ki.
Dedim yıkarım bendini
Dedi sellerin var mı ki.

Konup koncanın dalına
Karlı dağların ardına
Göçerim eski yurduma
Dedi kervanın var mı ki

Gittiğin yere gelemem
Sen ağlarken ben gülemem
Sana kem söz söyleyemem
Dedi dillerin var mı ki.

Deryada yüzer gemiler
Dibinde gezer mahiler
Derdi yok durmaz iniler
Dedi tellerin var mı ki.

Dedim gönül yapma zulüm
Bu dünyada vardır ölüm
Tutmaz olur iki elin
Dedi kolların var mı ki.

Aşıklar derdini söyler
Derman bulmazsa şükreyler
Dalında öter bülbüller
Dedi güllerin var mı ki.

Kâbeden döner hacılar
Yürekte çoktur acılar
İçinde güller goncalar
Dedi bağların var mı ki

Gıtme gönül darılıırım
Ben bir deli sayılıırım
Yaba ile savururum
dedi harmanın var mı ki.

Sana dost gibi bakarım
Gülünü derer koklarım
Dellala verir satarım
Dedi kârların var mı ki

Seni candan bezdiririm
İlden ile gezdiririm
Dertli dertli yazdırırım
Dedi kalemin var mı ki.

İbret al bak da güneşe
Bakmam gözündeki yaşı
Yakarım seni ateşe
Dedi narların var mı ki.

Gülü koparma dalından
Ördeği uçurma gölden
Seni kovarım yurdundan
Dedi yolların var mı ki

Aşık derler kalem yazar
Lâle sümbülü nevrular
Başında ceylanlar gezer
Karlı dağların var mı ki.

Baharda çağlar selleri
Açar menekşe gülleri
Elâ gözleri sürmeli
Dedi ceylanın var mı ki

Üstadıma bildiririm
Seni candan bezdiririm
Yücelerden indiririm
Dedi çöllerin var mı ki.

Ağlar iken güldürürüm
Gözyaşını dindiririm
Hararetin söndürürüm
Dedi suların var mı ki.

21 Şubat 1998 günü
canımdan çok sevdiğim
oğlum Sami ve gelinim Buğra
Yazıcı çiftinin cani veya
caniler tarafından hunharca
katledilmesi dolayısıyla
Çetmi'nin Sesi dergimizin
ikinci sayısının ikinci
sayfasında taziye maksadıyla
tarafıma yazmış olduğunuz
yazınızı okudum. Duygularımı
yazıyla anlatmam mümkün
değildir. Başta kardeşim ve
hemşehrim şu meth-ü senayı
yapmadan geçemeyeceğim.
Yöre halkımız ve birçok

çevrelerin saygı duyduğu
yardımsever insan Çetmililer
Eğitim, Kültür ve
Yardımlaşma Vakfı Başkanı
Sayın İbrahim Tırık olmak
üzere dergimize emeği
geçen tüm kardeşlerime
teşekkürlerimi bildirir
saygılar sunarım.
Aynı zamanda dergimiz
aracılığıyla o kederli
günlerimde doğum yerim
Çetmi'den ve yurdumuzun
muhtelif yerelerinden
ikamet ettiğim Antalya'ya-
bizzat gelerek ve telefonla
taziyede bulunup acılarıma
ortak olan hatta
gelemeyerek ve telefon da
edemeyip de manen de olsa
bizlere hayır dualarıyla sabr-
ı cemil temennisinde
bulunan dost akraba
arkadaş ve kardeşlerime ve
kasabamız Çetmi'yi
temsilen değerli vakitlerini
heba ederek yanıma kadar
gelip acıma ortak olup
taziyede bulunup ilmi ile
teselli ve nasihatlarla
bulunarak kısmen de olsa
gönlümün ferahlanmasına
vesile olan değerli insan
Çetmi Belediye Başkanı
Mehmet Balcı ve Çetmi
büyük camii imamı Sayın
Hüseyin Güçlü'ye ve Bolay
Belediye Başkanı Sayın Ali
Ericcek ve tüm ailesine
candan teşekkür eder,
saygılar sunarım.

Halis Yazıcı-Antalya

Vakıf Kültürümüz ve Çetmililer Vakfı

● *Abdurrakman Önder*

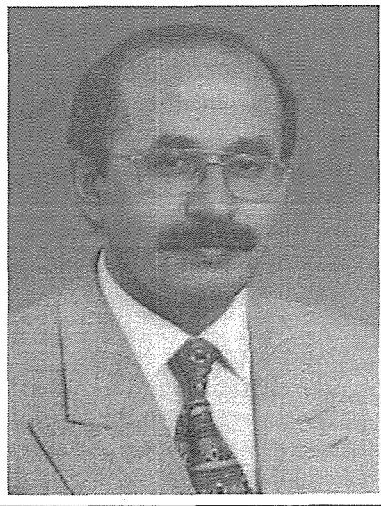
Çetmi'liler Vakfı'nın kuruluşunun üzerinden üç yıl gibi çok kısa sayılabilecek bir zaman dilimi geçmiş olmasına rağmen vakfımızın hemşehrilerimizce benimsenmesi ve kurumsallaşma yolunda emin adımların atılması sevinilecek bir hadisedir.

Elbette ki bu gelişmelerin sağlanmasında vakıf yönetimi büyük pay sahibidir. Bu gelişmelerde başka unsurların da varlığını gözardı etmemek gerekir.

Vakıf; toplumumuzun yabancı olmadığı bir kurumdur. Bu kurumda yüce milletimizin hayırseverliği ve insani meziyetleri simgelenmiştir. Vakıflar ortaya çıktıkları günden bu yana yoksulun ve çaresizin üzerine şefkat kanatlarını yayan hayır kurumları olmuşlardır. Bu sayede cahiller eğitilmiş, yoksullar korunmuş, yetimler himaye altına alınmış, açlar doyurulmuş, çiplaklar giydirilmiş, hastalar tedavi ettirilmiştir. İşte bunlar yüce ve insani değerlerle kurulan vakıfların insana insanca sunduğu hizmetlerin bazılarıdır.

Burada hemen aklımıza vakıf ne demek, bunun temelini oluşturan yüce ve insani değerler neler, neden dedelerimizin kurduğu büyük medeniyetin adı vakıf medeniyeti, neden vakıf deyince insanlarımız irkiliyorlar? gibi mutlaka cevap verilmesi gereken sorular aklımıza gelebilir.

Vakıf deyince; kişinin mallarını veya öz varlığını, şahsi mülkiyetinden çıkararak belirli şart ve gaye ile hayır hizmetlerine ebediyen tahsis etmesi

anlaşılmalıdır.

Milli kültürümüzün en temel müesseselerinden olan vakıfların temelinde Allah Rızası, hayır duygusu ve insan sevgisi yatmaktadır.

İnsanlığın efendisi olan Hz. Peygamber (S.A.S.); "İnsanların en hayırlısı insanlara yararlı olandır" buyurmuştur. İşte bu mübarek söz vakıfların kurulmasında ilham kaynağı olmuştur.

Gerek günümüzde gerekse kuruldukları günden bu yana vakıfların yapmış olduğu önemli işlerin başında; hayra hizmet ve kamu görevlerine katkı yer almıştır.

"Her nefis ölümü tadıcıdır" ilahi buyruğuna teslim olanlar, öldükten sonra sevap hanesini açık tutmak isteyenler, arkasından hayır defterinin kapanmasını istemeyenler, güçleri nisbetinde haktan alıp halka verme yolunu seçtiklerinde hususi olan herhangi bir mal veya

mülklerini umuma tahsis etmiş oluyorlar. Böylece de insani ve ictimai bir kurum olan vakıf müesseseleri ortaya çıkmış oluyor. Bu düşünce Süleymaniye Vakfiyesinde ne güzel ifade edilmiş: "Malından senin olanı ancak yeyip tükettiğin, giyip eskittiğinden; eğer tasadduk ettinse, kendine bıraktığın odur." Yani öldükten sonra evlatlarına bıraktığın mal artık senin malın değildir.

Vakıf müessesesini kuran hayır sahipleri vakıfları kurarken genellikle aşağıda mealen arz edeceğim Ayet-i kerimeler hayır sahiplerine kılavuzluk etmiştir. Vakıflar Genel Müdürlüğü kayıtlarına göre incelenen 157 vakfiyede zikredilen ayetler şunlardır:

"Hakikaten insan için kendi çalıştığından başkası yoktur" (En-Necm Suresi 39. Ayet).

"Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça asla iyiliğe ermiş olmazsınız" (Al-i İmran 92. ayet).

"Kendiniz için önden ne hayır yollarsanız Allah katında onu bulursunuz" (El Bakare suresi 110. ayet).

"Kurtuluşa ermeniz için hayır işleyin". (El - Hacc Suresi 77. Ayet).

"Herkesin (ve her milletin) yöneldiği bir yönü ve yöntemi vardır. Siz hayrat yapmaya koşun. Bu hususta birbirinizle yarış edin." (El Bakare Suresi 148. ayet).

"Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz ergenlik değildir. Ergenlik Allah'a, ahiret gününe,

meleklerle, kitaplara ve bütün peygamberlere iman edip; akrabaya, öksüzlere, yoksullara, yolda kalmışlara, dilenenlere ve esirlere seve seve malını vermektir". (El Bakare suresi, 177. ayet).

"Mallarını gece ve gündüz, gizli ve aşıkara hayra sarfeden kimselerin Rablarının yanında mükafatları vardır." (El Bakare Suresi 274. ayet).

Müslümanlar hayır hasenat işlerinde yukarıda bahsettiğim ayetlerden ilham almışlar, ancak; kurmuş oldukları hayır kurumlarını da "Artık kim (bu vasiyeti) işittikten sonra tebdil ederse, herhalde vebalı onu değiştirenlerin üzerinedir. Şüphesiz Allah hakkıyla işitici ve kemaliyle bilicidir." (El- Bakare suresi, 181. ayet) ayetinin koruyucu kanatlarına bırakmışlardır. Vakıfların korunmasında ve yaşatılmasında bu ayet-i kerimenin büyük payı vardır.

İşte bu ayet-i kerimelerin kılavuzluğunda kurulan vakıflar Türk kültürünü yayan hasenat kültürü, iyilik ve insanseverlik kültürü haline getirerek Türk-İslam toplumunda yepyeni bir kültürel dokunun oluşmasını sağlamışlardır.

Vakıflar aracılığı ile insandan insana, hatta insandan tüm canlılara hizmet sunulmaktadır. Bu hizmetler verilirken bir yandan da Allah Rızası kazanılmakta, toplumsal yardımlaşma, fazilet ve sevgi hislerinin gelişmesine yönelik tohumlar atılmaktadır. Hizmeti gaye edinen vakıflar; kimi hastaları tedavi ettirmekte, kimileri eğitim kurumları açmakta, kimileri eğitim seviyesindeki gençlere imkan temin etmekte, kimileri ağaç dikmekte, kimileri de erezyonla mücadele etmektedir. Ülkemiz ve geleceğimiz için son derece önemli olan bu konularda hizmet kervanına, "çorbada tuz" misali Çetmililer Vakfı da katıldı.

Vakfı hiçbir küçük hesabın esiri olmadan, hayır yarışının yapıldığı bir platform haline getirerek ve kendimize yeni hedefler çizerek büyüttmeli ve o büyüklüğü yakalamak için yarışmalıyız.

Vakıf faaliyetlerinden "ağaç dikme kampanyası" çok takdir edilmesi gereken bir çalışma. Üniversite seviyesinde öğrencilere burs; eğitimin teşvik edilmesi ve geleceğe yatırım açısından son derece önemlidir. Bunları söylerken İstanbul'u Türk ve müslüman yapan o büyük komutanın vakfiyesi geldi aklıma. Ne diyor ormanlarla ilgili: "Ormanlarımdan bir dal kesenin başını keserim". Gerçekten ağaç yetirtmek de insan yetiştirmek kadar önemli. Vakfiyesinde eğitimle ilgili de şöyle diyor: "Bilim en yüksek dilek, en önde gelen amaç, en sağlam tutanak ve en yüce kıbledir. Özenip yarışanlar bu konuda yarışınlar. Bilim bütün hünelerinin baş tacıdır. Bilim bütün kapıların anahtarındır" demektedir.

Çünkü "Alimin mürekkebi şehidin kanından kıymetli". "Alimin uykusu cahilin ibadetinden kıymetli". Toplumumuzu bilgi toplumu yapmak, çağı yakalayıp 21. asra bizim asrımız olacak diyebilmek ilimle mümkün. Öyleyse gençlerimiz okumalı. Hepimiz okumalıyız ama yarınlarımız olan gençlerimiz mutlaka okumalı. Okuyan gençlere de varlık sahibi olanlar güçleri nisbetinde destek olmalı. Bu konuda en iyi aracı vakıf. Çünkü gerçekten "sağ elin verdiğini sol elin görmüyor". Ülkemizi çöl olma tehlikesinden kurtarmak ancak ağaç dikmekle gerçekleşebilir. Yıllardır siyasilerimiz, devletimizi yönetenler, Kıbrıs'ı Rum'a vermemek için uğraşüyor,

mücadele veriyor. Halbuki bir taraftan da ülkemiz çöl olma tehlikesi ile karşı karşıya ve her sene Kıbrıs büyüklüğünde toprak nehirler vasıtası ile denizlere akıyor. Yani her sene bir Kıbrıs kaybediyoruz. Onun için ağaçlandırma seferberliği devam etmeli. Onun için toprakları yeşertilmiş insanları eğitilmiş Türkiye hedefimiz olmalıdır.

Osmanlılar döneminde vakıflarımız devleti ile birlikte altın çağını yaşamışlar. O zaman yeni hedef yeni bir altın çağ olmalı. Bunun için de mutlaka yarışmalıyız. Ama hayırda ve hayırlı işlerde yarışmalıyız. Vakfımız ve "Çetmi'nin Sesi" bize bu konularda kılavuzluk yapmalı. Çünkü daha yapılacak çok işimiz var. Çetmi'nin Sesi daha gür çıkmalı. Bu dergi olmasaydı belki de bir çoğumuz merhum Ahmet Yeşil'in hatırasını okuyamayacaktık.

Bizi bize bağlayan bu kurumları mutlaka yaşatmalıyız. Vakfı hiçbir küçük hesabın esiri olmadan, hayır yarışının yapıldığı bir platform haline getirerek ve kendimize yeni hedefler çizerek büyüttmeli ve o büyüklüğü yakalamak için yarışmalıyız.

Miray

Dayanıklı Tüketim Malları Tic. Ltd. Şti.

Ramazan Yerlikaya

Yatak Odası, Vitrin,
Oturma Odası, Beyaz Eşya
İstikbal Kanepe

Gazialeşah Mah. Mimar Muzaffer Cad.
No. 30 (Arapoğlu Makası) KONYA

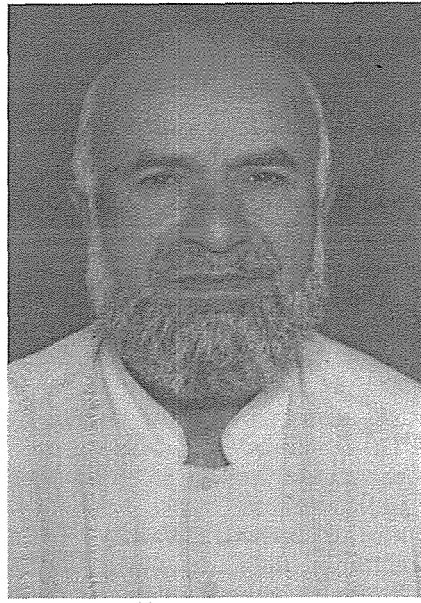
Tel. : 0.332. 351 42 64 Fax : 351 15 97

Ramazan Ayvat'la Röportaj

Ramazan Ayvat, 20.1.1938 Çetmi doğumlu. Fatma ve Ali Ayvat oğlu. İlkokulu aynı yerde okudu. Öğretmeni İsmail Kılınç'tı. Kendisi Hadim Gezlevi Kasabası'ndan, köye büyük emeği geçen değerli bir zattı. Şimdi Konya'da ikamet etmektedir...

İlkokul bitirdikten sonra yürüyerek Antalya'ya çalışmaya gittik. İçimde bir şehre gitme arzusu vardı. O zamanlar köylerde elektrik ve vasıta yoktu. Şehir hayatını merak ediyorduk.

Antalya'da zeytinköyünde çalıştığımız yeri birgün su bastı... Oradan Ahmet Cengiz (Fürülerin Ahmet) gilin yanına gittik. Orada sabah namazına kalktığımızda yanımda rahmet Guruoğlu vardı. Yarabbi dedim, "şu anda amelelikten benim nasibimi kes. Başka rızık ver" dedim. Sonra şubat ayında Konya'ya gelerek Karaman'a gittim. Karaman'da Irazgilin Mehmet ÖZEL ve rahmetli Salih Usta (Salih BİÇER) var. Onların orada bulunması bize güç verdi ve oraya göçmeye karar verdik. Aylığı 25 TL. sına bir ev tuttum. Çoluk çocuk kimsenin haberi yok köye döndüm. "Ben göçeceğim" dedim. Rahmetli babam, "Benim malım, senin gibi üç- beş kişiye yeter. Karaman'a Hacı Osman'ın Mehmet göçtü, Irazgilin Osman göçtü, geri geldiler... Onlar saban kurar, kaşık düzer, boyar, değirmen taşı yapar ellerinden her şey gelir. Sen ne yapacaksın? Sen ancak dilenci olursun... burada okul gerekmez insana... El bağa

giderse bağa git, harmana giderse harmana git, çifte giderse çifte git... Ama oralarda okul lâzım" dedi. Babamın bu lafları üzerine; "Ben alan el olmam, veren el olacağım" dedim. bunun üzerine akrabalarım ve Mehmet Ağam göçmeyeceksin diye zorladılar. Hanımı öğrettiler. "Orada kimse penceresini açamazmış" şehir söylemiş, böyleymiş diye. O da, ne yaparsa yapsın ben bilmem demiş. ... ve 13 günlük çocuğumuz varken 27 Mart 1959 günü köyden babamın katırına bir sandık ve yatak yorgan yükleyerek Taşkent'e geldik. Oradan Konya-Karaman'a vardık. Seyyar satıcılığa başladık. Güz gelince hanım hastalandı köye vardık. Benim kayın Esat Parlak'a ve Abdurrahman YILDIZHAN'a Konya'ya gelmelerini söyledim. Onlar da benim durumumun iyi olduğunu görünce geldiler. ben

Karaman'dan iki sene sonra Konya'ya geldim. Ve Kapı Camii önünde önce seyyar satıcılık yaptık, sonra bu dükkanı açtık...

Yanımıza gelen hemşehrilerimize her zaman yardımcı olmaya, elimizden geldiği kadarı ile dertleri ile ilgilenip, çare bulmaya yol göstermeye gayret ettik. Bugün kendilerini takdir ettiğimiz Memiş Uslan, Hasan Bayram, İstanbul'daki hemşehrilerimizin ekserisine şehre gelmelerini, buralarda bir iş kurmalarını istedik, söyledik, teşvik ettik yardımcı olmaya çalıştık...

Karaman'da bulunan Mehmet ÖZEL; "Ulan köylü tanasından öküz olmaz amma seni ben çok beğendim" derdi. Hanımı Dudu abla da bizleri ailecek severlerdi. Ekmeklerini yedim sularını içtim. Onlar da bize yol gösterdi, yardımcı oldu. Hatta Karaman'da Salih Ustagilin dükkanına arabayı koyardım. Kendisinin nasihatlarını dinledim, İslami bilgiler öğrendim.

Salih Usta, bizim köylüdür. Bugünkü Eyüplerin evlerinin olduğu yerdeki evlerden birinin sahibi idi. Nöğmen Hasan'ın eniştesi ve Karaman'ın Kızılyaka'daki Nöğmen'in Mehmet'in eniştesidir. Salih Usta'nın oğlu Celil biçer Konya'ya, diğeri Ali Biçer ise Almanya'ya gitti. Buradan evlatlarına selam gönderiyor, babalarına Rabbimden rahmet diliyorum.

Çetmi Hakkında Ne

Düşünüyorsunuz?

Bizim kendimiz burada, ama gönlümüz her zaman orada... Çünkü tüm sevdiklerimiz Çetmi'de yaşıyor. Atalarımız orayı yurt tutmuş, silamızı... Çetmi için ne yapsak azdır. Bizler 60'lı 80'li yıllar arasında hemşehrilerimizle Hasan Uçar, Hasan Hüseyin Tıkır, Hasan Bayram, Muzaffer Balcı ile birlik olalım, birlikte hareket edelim diyerek defalarca toplantılar yaptık, teşebbüslerde bulunduk fakat olmadı. Olmadığında da belki hikmetler vardı. Sonra vakfımızı kuralım dedik. Bursa'da bulunan Memiş Uslan, Mehmet Ünal, Abdurrahman Önder, Rahmetli Ahmet Yeşil birkaç defa teşebbüs ettik... daha sonra vakfımız Bursa'da faaliyete geçirildi. Sebep olanların hepsinden Allah razı olsun. Vakfımızın daha da büyüüp güçlenmesi biricik temennimizdir. Bizler bunun için varız ve elimizden gelen gayreti göstereceğiz. Vakfımız belediye ile birlikte ağaç dikiminde öğrencilere burs temininde, acil yardımlarda elinden gelen gayreti gösterecektir. Çetmi'deki bütün hemşehrilerimizin çocuklarını bilhassa kızlarımızın hiç ayırımsız okutulması gerektiğine inanıyorum. Ayet-i Kerime'de Yüce Rabbimiz "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? buyuruyor. Bizler bildiğimiz şeylerle doğru yolda salih ameller işledikçe köyümüz köylümüz daha bir güzelleşecek. İnsanlarımız arasındaki ayrılıklar bitecek... Hepimiz birbirimizin kardeşi olduğunu idrak edeceğiz. "Fitne katilden beterdir" hakikatini her Çetmi'linin layığı ile öğrenmesi gerekir diye düşünüyorum. Bugün hapisanelere camilerden değil cehalet bataklıklarından insanlar gelmektedir. Dergimizin birinci sayısında gıybet tarif edilirken;

başkalarının hakkında gıybet etmek, ölü kardeşinin etini yemek gibidir şeklindeki hadis-i şerif kulaklarımıza küpe olmalı. Birbirimiz hakkında sui zandan çekinmeli, gıybet etmemeliyiz. Hüsn-ü zanda bulunmalıyız.

Belediyemiz ve hizmetleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Çetmi gibi yerlerde belediyeceğinin kolay bir iş olmadığını düşünüyorum. Köyümüzün güzelleşmesi için ağaç dikimine devam edilmeli. Diğer Hizmetlere aynen devam edilmeli. İnsanlarımız birbirine karşı hoşgörülü olmalı, aksayan işler hususunda belediyeye yardımcı olmalı.

Köyümüzün geçmiş insanları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Onları rahmetle anarak küçük ve büyük Hasan Efendi'leri, Hatip Hoca'mı, Molla Hasan Rah, Oğlu Hüseyin'i, Baki Hoca'mı, Osmanların Hasan'ı, Balcı Abdullah Hoca'mı, İmam Efendi, İhsan Efendi'yi, Veli Çavuş'u hayır ve rahmetle anıyorum. Dergimizin ileriki sayılarında onlardan da bahsedersiniz...

Gavgalı Ali, Ebiş Ali, Ayvat Ali ve şu anda aklımıza getiremediğimiz köyün tüm eşrafından büyüğünden küçüğüne hepsini rahmetle anar, Allah (c.c.) rahmet eylesin derim.

Vakfımıza vakıf binasını başlatan Rahmetli Ahmet Yeşil ve Kerim Güven'e Allah'tan rahmet, sayın Mehmet Ünal'a da memleketimize ve köyümüze daha nice hizmetlerde bulunmasını temenni eder, Allah (c.c.)'dan uzun ömürler vermesini dilerim.

En üzüldüğünüz şey nedir?

Elimde dinamit patladığı zaman bizim için Allah yanında çok gizli şeylerin olduğunu sonradan anlamama üzüldüm.

En sevindiğimiz şey nedir?

Allah rızası için yaptığımı inandığım şeyler.

Birgün çok sıkıntı çekiyordum. Ödemem vardı ve saat 3'te ödenecek para 11.000 TL idi. 17 adet çek ve senedin toplamı bu para idi. Her zaman rahmetle andığım büyük zatlardan eğisteli sarı emmi geldi. Saat 3 veya 3.30'da oturdu. Bana dedi ki bir sıkıntın var. Bana para lazım dedim. O, "şimdi para ile beraber birisini gönderir" dedi. Ben de içimden dedim ki, nereden gelecek 11.000 TL". O anda rahmetle andığım Mehmet Yaman (Karamanlı) geldi. bizim oğlan bana bir bebe takımı ver dedi. Onu bodruma aşağı indirdim. Beni soyacak mısın dedi. Bana para lazım dedim. Kaç yüzbin lira dedi. Cebinden iki deste 100'lük bir deste ellilik çıkardı. Bırak onları. Bunları nasıl ödeyeceğim. Cebindeki desteyi çıkarınca oradan 11.000 TL'sını aldım ve daha yukarı çıkmadan sarı emmi rahmetli, "emmioğlu para geldi mi?" dedi. "Geldi dedim. Hani sen ne dediydin.? Ben de içimden 11.000 lira nereden gelecek, kim getirecek dediydim. Ve rahmetle andığım Keleş Mehmet efendi Gongullu Koya Halifesi Dişçi Mehmet Efendilerin duası ile Cenab-ı Allah bizi bu durumlara getirdi. Hamdediyorum.

Son sözünüz?

Gerek yurt içinde, gerek yurt dışında yaşayan tüm hemşehrilerimize selam ve saygılar gönderiyorum. Kendilerine vakfımızın gösterdikleri yardım destek ve ilgiden dolayı teşekkür ederiz. İlgi ve alakalarının devamını bekliyorum.

Bütün gelmiş geçmiş hemşehrilerimizin hepsini rahmet anıyoruz. Kalanlarında birbirlerine sevgi ve saygı göstermelerini özenle rica ediyorum.

Soyadı Kaybolan Geçmişteki Büyüklerimiz

● Araştıran: Muktar- Hasan Arı-
Mehmet Aslan

1. Veli KOÇYİĞİT
2. Mehmet TAŞPINAR
3. Mustafa TASLAK
4. Mehmet CİVAN
5. Baki ULUTAŞ
6. Bayram ULAŞ
7. Mehmet TASLAK
8. Mehmet DURGUN
9. Ahmet ÇELİK
10. Koca DÖLÜ
11. İbrahim BAYDAR
12. Çil Ahmet GÜNDÜZ
13. Hasan ÖZKAN
14. Mustafa ATYORMAZ
15. Mehmet AYDEMİR
16. (Hüsem) Ahmet BÜZGÜLÜ
17. Basırların Hüseyin YALSICI
19. Tat Kerim ORUÇ

Topalın Hanımı. Ayşe Güçlü'nün Babası.
Topçu; Boğazdaki çeşmeyi yaptıran.
Helim Mustafa
Koca Çavuş (Ahmet Özel'in komşusu)
Baki Hoca (Ali Akbay'ın kayınpederi)
Topkara Ali'nin dayısı
Sarıkız Ayşe Aslan'ın babası.
İhtiyar oğlu Mehmet (Mehmet Yazıcının evinin eski sahibi)
Mahmut Usta'nın dayısı
İbrahim Aksoy
H. İbrahim USLAN'ın kayınpederi.
Ekiz Hasan'ın kayınpederi.
Nasif Hasan (Karagülle Veli'nin kayınpederi)
Efe Kızı'nın oğlu.
Kafes Mehmet
Hüseyin Ömer Aslan'ın kayınpederi.
Tıkır Cafer'in Kayınpederi.

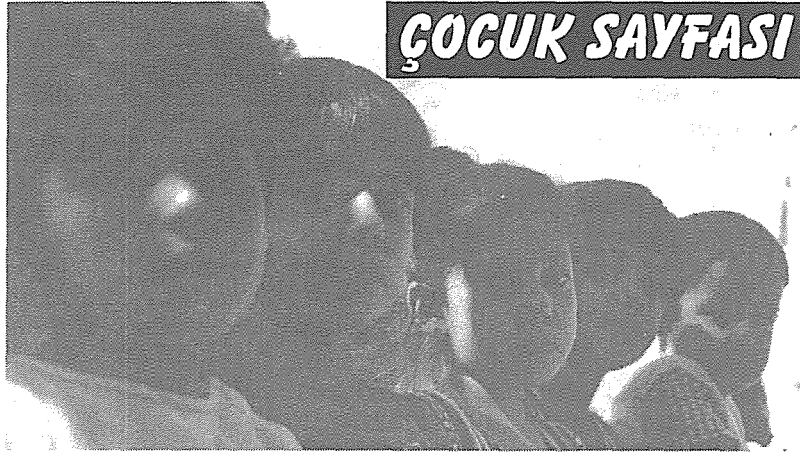
TAT BANK FEYZA PASTANESİ

Veysel ve Hasan Gökçün Kardeşler

Fahrettin Altay Caddesi Necati Savaş Apt. (Hilal Petrol Yanı) No. 24
Tel. : 0.242. 311 38 53
ANTALYA

Mevlâna'dan
Bir Hikaye

Serçenin Avcıya Öğüdü

Avcının biri, tuzak kurmuş, bir serçe avlamıştı. Serçeyi avcuna aldı. tam bu sırada serçe dile geldi. Avcıya dedi ki;

- Ey avcı... Sen bunca zaman koyunlar, sığırlar yedin. Bunlarla doymadın da benim birkaç dirhemlik etimle mi doycaksın? Beni bırak, karşılığında sana faydalı üç öğüt vereyim. Bu öğütlerin birini avucunda, ikincisini şu karşıdaki damın üzerinde, üçüncüsünü de ağaçta söyleyeceğim.

Avcı "Peki..." dedi. Serçe ilk öğüdü verdi:

- "Olmayacak şeye, kim söylerse söylesin, inanma."

Avcı, ikinci öğüdü dinlemek için serçeyi bıraktı. Serçe dama kondu, ikinci öğüdünü söyledi:

- "Geçmiş gitmiş şeyle hiç gamlanma. Fırsatı kaçırdınsa üzülme. İçinde bulunduğun vaktin değerini bil. Pişmanlıkla vakit geçirme..."

Sonra ilâve etti:

- Ey avcı, benim karnımda on dirhemlik paha biçilmez bir inci vardı. Seni de, senden sonrakileri de ihya ederdi. Yazık, kısmetin değilmiş, elden kaçırdın... Bu incinin dünyada başka bir eşi bulunmaz...

Avcı:

- Ah! Ne yaptım, neden salıverdim?... diye dövünmeye, ağlamaya başlamıştı.

O zaman serçe:

- Yahu, ne bağırıp çağırıyorsun? Ben sana, "geçmiş gitmiş şeyler için gamlanma. Fırsatı kaçırdınsa üzülme..." diye öğüt vermedim mi, "olmayacak şeye, kim söylese söylesin, inanma" diye. Sen ne aptal adammışsın... Ben kendim üç dirhem gelmem. NAsıl olur da karnımda on dirhemlik inci bulunur?

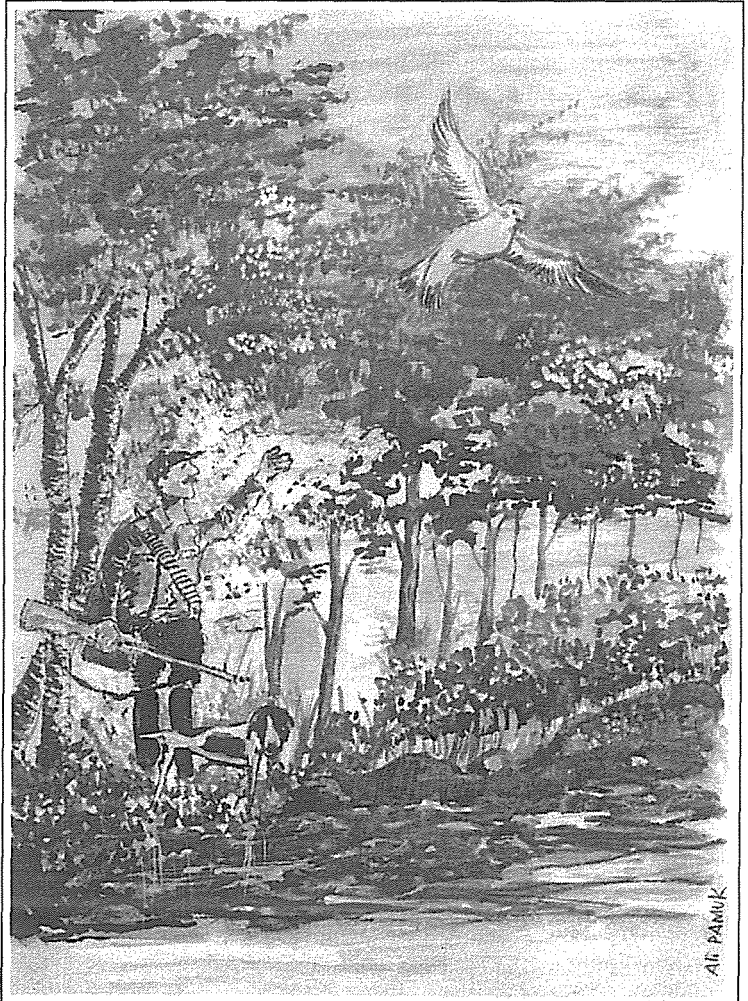
Avcının aklı başına gelmişti. Karşısında kendisiyle alay eden zeki kuş:

- Peki şu üçüncü güzel öğüdün neymiş? Onu söyle de git!

Serçe duvardan atlayarak, karşıdaki ağaca kondu. Alaylı bir dille;

- Allah için iki öğüdümü tuttun da, üçüncüsünü mü tutacaksın? Boşver vaktimi alma diyerek gökyüzüne kanat açtı...

Avcı donakalmıştı.

İMTİHAN

Yahudi'nin biri, imtihan etmek gayesiyle Efendimizin (S.A.V) yanına gelmiş ve elindeki yiyeceği göstererek:

- Ey İslâm Peygamberi, diye sormuş.
Bu benim rızkım mıdır?

Yahudi, evet cevabını alsa elindekileri yemeyecek atacak, hayır cevabında ise onu yiyerek sözde akıllılık etmiş olacaktı.

Yahudinin bu düşünce ile sorduğu soruya, Efendimiz (S.A.V) hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

- Yersen, rızkındır.

ALİ'NİN CEVABI

Ali babasıyla ahlak kuralları üzerine konuşuyorlardı. Babası sordu:

- Otobüsteyken yanlışlıkla birinin ayağına basınca ne yaparsın?

- Özür dilerim.

- İyi... Adam bu davranışın için sana para verirse.

CENNET

Okulda öğretmen çocuklara sormuş:

- Çocuklar hanginiz cennete gitmek ister?
Çocukların hepsi parmak kaldırmış. Sadece en kuytu köşede oturan bizim Ali'nin eli kalkmamış. Öğretmen:

- Ne o Ali? Sen cennete gitmek istemiyor musun?

- İstiyorum öğretmenim ama, annem okuldan çıkınca doğru eve gelmemi istedi...

KÖYÜM ÇETMİ

Gelen Çetmi toprağında
Toplanır yaz sıcağında
Kesilir kurban gün ağarınca
Benim güzel köyüm Çetmi

Özledim toprağın bitkilerini
Salga, pancar, domatesini
Duysun artık her yer sesini
Benim güzel köyüm Çetmi

Köylüm göçer yaylalara
Kül dökerler tarlalara
Süt koyarlar ocağa
Benim güzel köyüm Çetmi

Yaz olur ekinler biçilir
Desteler; yere devrilir
Yardımlaşarak saplar patosa verilir
Benim güzel köyüm Çetmi

Yayla bitkisi var selem ilan burçağı
Her biri bir şifa kaynağı
Ocağında eksik olmaz kaymağı
Benim güzel köyüm Çetmi.

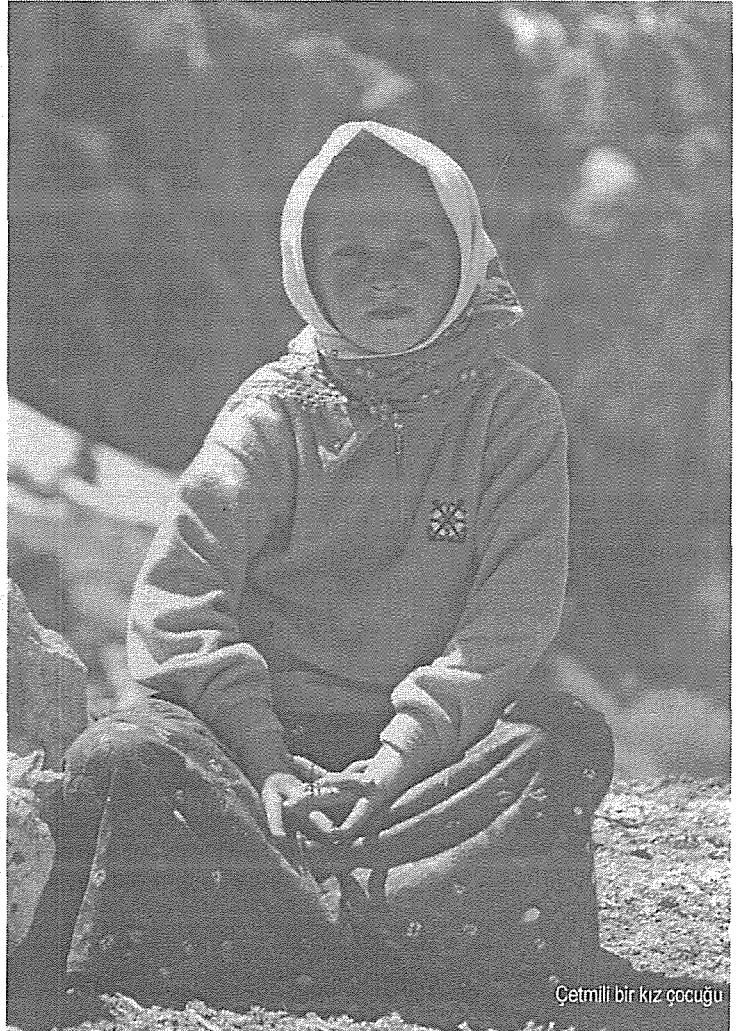
Güz gelir cevizler indirilir
Buğdaylar yıkanıp bulgur edilir.
Üzümler sergiliklere serilir.
Benim güzel köyüm Çetmi

Askerler uğurlanır baskılıda
Anneler acıya dayanmaz bayılır orda
Kuşlar bile hüznülenir susar dalda
Benim güzel köyüm Çetmi.

Bilmem bunu yazan başka ne der
Vaktin varsa git de köye gör der
Sılayı unutursan rahat vermez makber
Birlikte yürüyelim, büyüyelim haydin hep beraber

Ömer Darcan

Ortaokul 3. sınıf öğrencisi

Çetmili bir kız çocuğu.

KADINLARIMIZ

Çetmi'li Kadınlar

Kadın, annelerimiz, eşlerimiz, bacılarımız... Hangi birimizin annesini düşününce buruk bir acı, bir suçluluk duygusu yerleşmez yüreğine... Onların bizim için çalışması, rahatlarını rahatımıza tercih etmelidir, dağ-taş demeyip yorulmak bilmeyen bir güç ve enerjisiyle bütün varlıklarını bizlerin mutluluğuna adanmaları...

Sonu gelmez fedakarlıkları, gülmeyen yüzler, zayıf kalmış ve güçsüzleşmiş bünyeler, sürekli çalışma ve mahrumiyet neticesi hissettikleri sızıltılar... Biz o sızıltıları şimdi yüreklerimizin derinliklerinde hissediyoruz.

İşte o kadınlardan biri,

Fadime Eski...

Kendisi maniler söyler, ifadesi güç hakikatleri iki cümle ile yüreklerimize nakşederdi...

Kardeşi Ahmet Semercinin (Döşü Ahmet)'in ölümü üzerine söylediği dizeler;

**Elim dervişin turası
Böyük evin minaresi
Beş guzumun bir bubası
Yüksek götürün salını
Getsin görünüşünü
Buna Ahmet Çavuş derler
Engine vermen serini**

ve diğer dizeleri...

Suyun durusu, üzümün gurusu,
Daha söyleyeceğim çoğudu
Çalıverdi yatsın borusu.

Benim ağam gedeli yedi yıl oldu
Diktiği fidan meyvesin verdi
Eğil dağlar eğil bi güller alayın
Ben goyun ağama haber salayın

Köyümüzün çevresi yüksek
gayalar
Durmasın tez gelsin bizim ağalar

Tüken hey yücedağ karları tüken
Ne olur hey ağam ırağa düşen
Sağ elim martnide sol elim nişan
Şu gurbet ellere verdiğim ağam.

Yağar yağmur kuru yeller yaş değil
Kara bağrım demir değil daş değil
Her ne olsa deli gönlüm hoş değil

Neden hoş olmadın fevrana
gönlüm
Selvinin dalları uzun
Yaprakları dizin dizin

Goç Mustafa'm iki gözüm
Yüce dağ başıdır benim durağım
Dert üstüne dert başladı yüreğim

Kefen ışığı dalında darabulusu belinde
Geliyor gonca gülüm sığındının yolunda

Gayisinin gurusu
Dibine düşer eyisi
Gomaz götürür bunu topçu dayısı

Sarı çiçek dutam dutam yollarda
Gaba ardıç küme küme dağlarda
Guzum senin olmadığın yerlerde
Neyleyem dünyada kalacak malı

Öte yaka ıldır ışıık
A sunam zülfün dolaşık
Sağ köşede öğsüz beşik
Yakışır mı ay ağalar

Fadime Eski

Kendisi evinde yanarak yıllar
önce vefat etmiştir. Allah'tan rahmet
diliyoruz.

Fadime Eski / Haziran - 1983

GÜVEN OTO

Kaporta ve Boya Servisi

Adem Güven
Hüseyin Güven

Hasarlı Otolarınız
Değerinde alınır ve satılır

Akdeniz Sanayi Sit. 5041. Sk. No. 8 ANTALYA

Tel. : 0.242. 221 47 32 Cep : 0.532.332 22 90
Ev: 339 39 13 - 337 02 94

YENİ OSMANLI

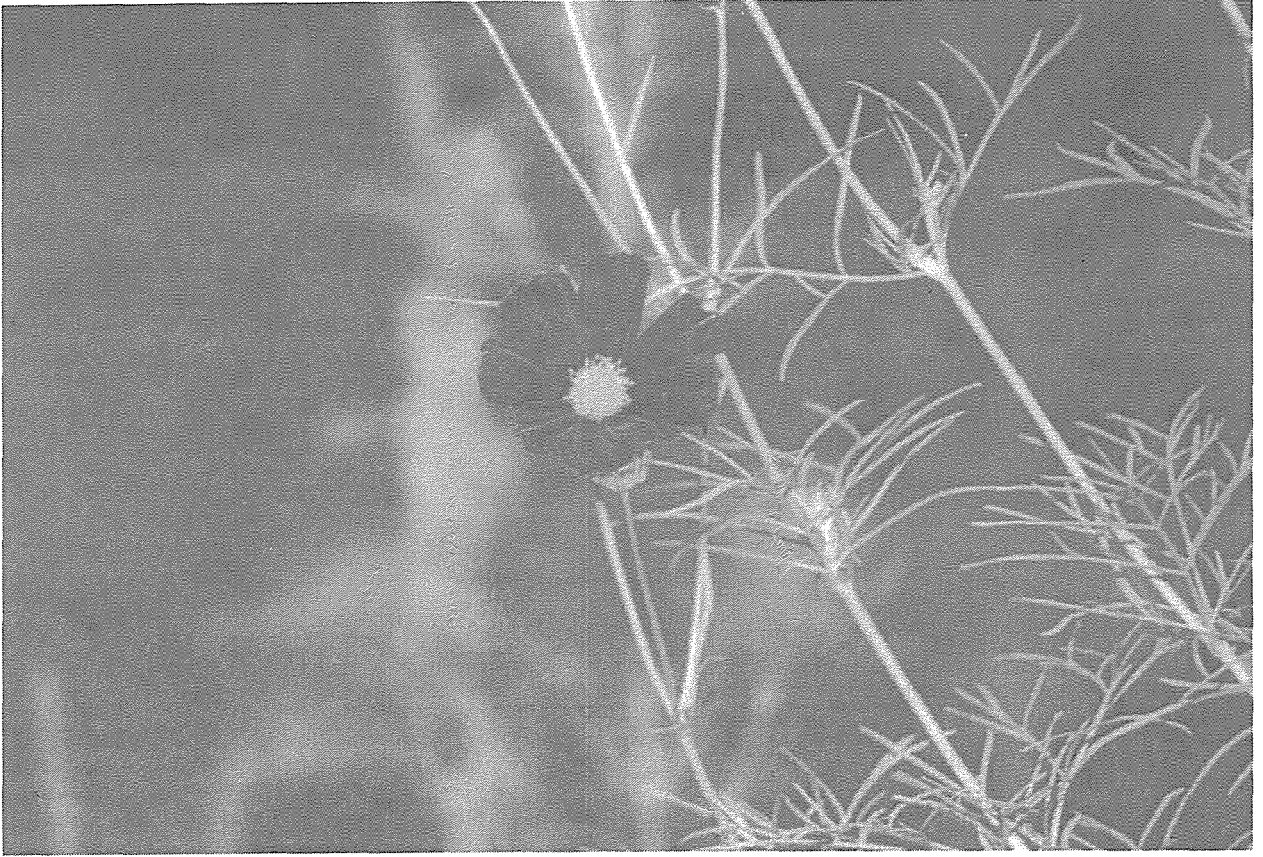
Emlak

Ramazan Sidal

ARSA, daire, dükkan
KOOPERATİF ARSASI
İMARLI - İMARSIZ ARSA
ALIM SATIMI YAPILIR.

Kızılsaray Mah. 76. Sk. Halil
Tülüler Pasajı No. 6 ANTALYA

Tel. : 0.242.243 33 76 Ev Tel. : 424 80 46
Cep: 0.532.417 59 39

Serâpa Rahmetsin

Bir şehre uğradı yolum, zevk-u safası güldür gül
Kıldım nazar her yânına, dağı ovası güldür gül

Gezdim anı başdan başa, gel sen de gel, anda yaşa
Çünkü o dostun şehrinin, ab-ı havası güldür gül.

Güzelidir âlemlerin, mahbubudur âşıkların
Anda öten bülbüllerin savt-ı sadası güldür gül

Yakdı beni bülbül sesi, vakt-i seherde ötmesi
Her köşesi gül bahçesi, bülbül yuvası güldür gül

İki cihânın güneşi, bu şehre konmuş, ey kişi
Kokdum bu dostun şehrinin arz-ı seması güldür gül

Aslı güzel, nesli güzel, Muhammedin şehri güzel
Dünyayı nûra garkeden, nûr-u ziyası güldür gül

İşte bu yerdir ravzası, âşıkların gül bahçesi,
Anda namazlar kılmayı, rûha gıdası güldür gül

Mihrâbı hem de minberi, cennet yolunun rehberi
İns ile cin peygamberi, dost Mustafâsı güldür gül

Gel ey Rıza etme keder, Mevl'a kerimdir lûtf eder
Hakkı seven âşıkların hüsn-ü cezası güldür gül.

Ali Rıza Kaşıkçı
18 Safer 1388
16 Mayıs 1968

Çetmi'den Ve Çetmi'lilerden Haberler

Dergimizin ikinci sayısında kendisinin hatıralarını yayınladığımız değerli büyüğümüz, vakfımızın yönetim kurulu üyesi Ahmet Yeşil 10.4.1998 Cuma günü köyde bulunan evinin garajında akşam saatlerinde araba garajında ölmüş olarak bulundu...

Olayın anlaşılmasından sonra köye gelen Cumhuriyet Savcısı Atilla PINAR, Tabib Dr. Orhan Cihanbay, karakol komutanı gerekli araştırmaları yaptı ve Ahmet Yeşil'in naaşını otopsi için aynı gece Taşkent'e, oradan da Konya'ya sevkettiler... ahmet Yeşil'in ölmezden önce bıraktığı

zannedilen ve bir cep takvimünden çıkarıldığı anlaşılan kâğıtta "Ölümünden kimse mesul değildir, evimi satın borçlarımı ödeyin. Hoşçakal alçak dünya" yazısı bulunuyordu. Olayın gerçek mahiyetinin otopsi sonuçlarının analizinden sonra ortaya çıkacağı sanılıyor...

Antalya'da ikamet eden hemşehrimiz Ramazan Oğuz, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak vefat etti.

21 Nisan 1998'de Antalya'da Konyalı'nın Hasan lakabıyla anılan

değerli hemşehrimiz Hasan SEMERCİ hakkın rahmetine kavuştu.

Vefat eden hemşehrilerimize Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

30.4.1998 günü Çetmi voleybol takımı ilçe genelinde yapılan voleybol müsabakalarında birinci olarak kaymakamlık kupasını almaya hak kazandı.

Voleybol takımımızı tebrik eder başarılarının devamını bekleriz.

Elveda Fani Dünya - Ahmet Yeşil

1998'DE DOĞANLAR

DOĞAN ÇOCUĞUN İSMİ	BABASI	DOĞUM TARİHİ
Bayram DERE	Yusuf DERE	2.2.1998
Emine TEMİRLenk	Fahri TEMİRLenk	20.3.1998
Veli KARADEMİZ	Mustafa KARADENİZ	2.4.1998
Fatmanur ERGÜL	Mehmet ERGÜL	2.4.1998
..... GÜDER	Kerim GÜDER	20.4.1998
Yunus BOZDAĞ	Ahmet BOZDAĞ	21.11.1997

EVLENENLER

13.03.1998 Bünyamin Yeni, Şerife Bircan, 15.04.1998 Baki Güçlü, Ayşe Ayrancı, 16.04.1998 Hüseyin Arı Ayşe Bircan ile evlenmişlerdir... Allah mesut etsin diyoruz...

YURTDIŞI SAYFASI

Yurtdışında çalışan Mahmut Semerci'nin oğlu Çetmi önünde

Çağrı

Dergimizin birinci ve ikinci sayılarında yurt dışında yaşayan hemşehrilerimizin karşılaştığı ya da karşılaştacağı muhtemel sorunlar hakkında yazılar kaleme aldık...

Bahsetmiş olduğunuz mevzuların alaka ile takip edildiğinden eminiz...

- Tavsiye edilebilecek dini - milli yayınlar hakkında geniş açıklamalar önümüzdeki sayılarda bu sahifelerde yer alacaktır.

- Yurt dışında yaşayan hemşehrilerimizin yaşadıkları sorunlar hakkındaki düşüncelerini tavsiye ve temennilerini bize iletmelerini bekliyoruz...

- Yaşadıkları bölge, çalıştıkları iş durumu ile alakalı yazılarına yer vereceğiz, Türkiye'de karşılaştıkları olumsuzluklar hakkındaki düşüncelerini yayınlayacağız...

Hemşehrilerimizin

fotoğraflarını yayınlayıp kendilerini diğer Çetmililere tanıtacağız... Bunun için yayınlanmasını istediğiniz fotoğraf, şiir, makale ile düşüncelerinizi bize iletiniz.

Birinci sayıda yayınlamış olduğunuz bilgi formlarını doldurularak bize iletilmesi gerekmektedir.

Bu formdaki bilgiler değerlendirilip derlendikten sonra etrafımızdaki sisler dağılacak, önümüzü görebileceğiz. Formdaki bilgiler orada yaşayan nüfusu, çalışanları ve mesleklerini, okuyanları ve onların yöneldiği dalları, okumayan çocuklar, kız erkek sayısını, yaşlarını bize verecektir... Bu bilgiler ışığında yapılması gerekenler açığa çıkacaktır.

Konunun önemini kavrayan hemşehrilerimizi duyarlı olmaya, dayanışmaya davet ediyoruz.

Sayın Bilal BALCI/FRANCE

Peş peşe gönderdiğiniz iki mektup bizleri ziyadesiyle memnun etmiştir.

Tavsiye ve temennileriniz dikkate alınacaktır.

Dergimizi Yabancı Türkler tavsiye edebilmek için daha zengin bir muhteva ile, daha zengin dini ve tıbbi konulara da yer verilmesini istiyorsunuz. İstediğiniz inşaallah gerçekleştirilecektir.

Göndermiş olduğunuz isimlerin abone kaydı yapılmıştır.

İlgi ve alakanızın devamını bekleriz.

Sayın Mustafa Göktürk - H. Hüseyin Göktürk

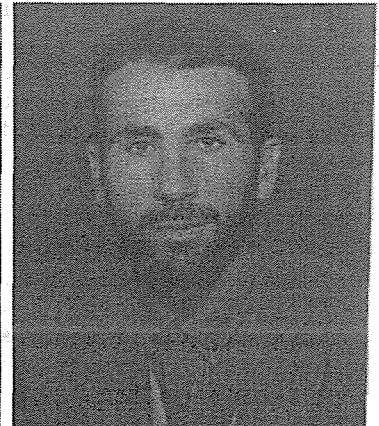
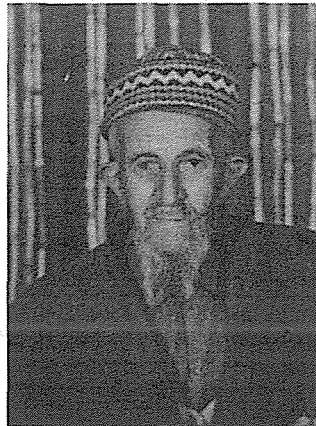
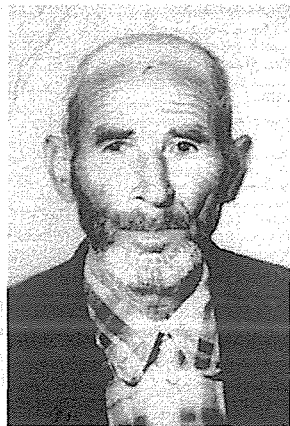
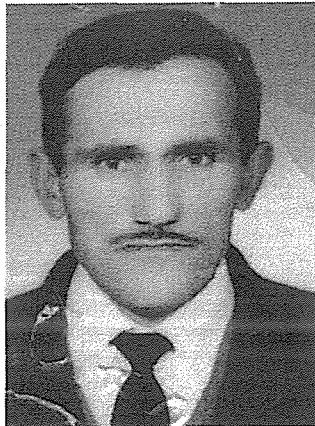
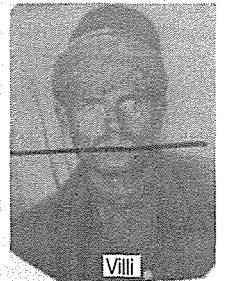
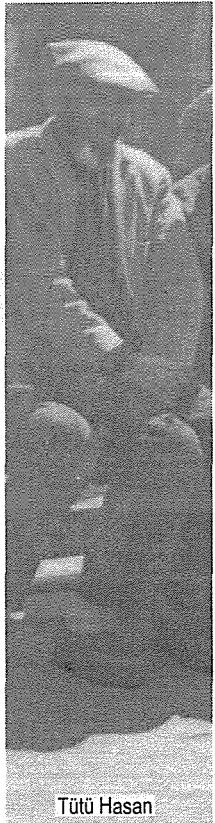
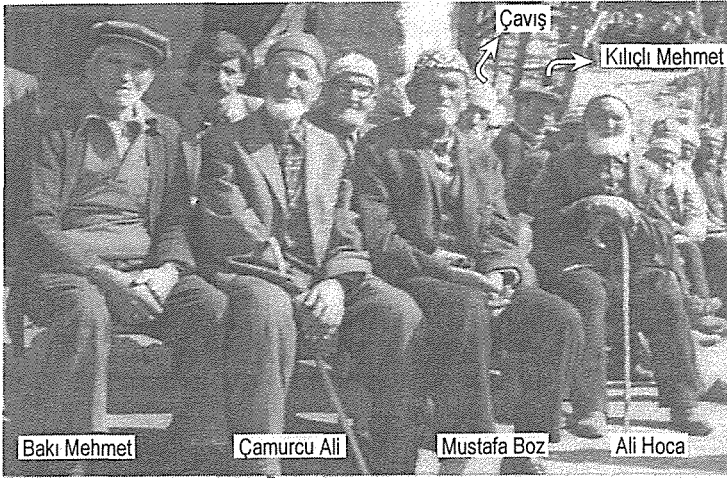
Göndermiş olduğunuz mektup ve fotoğraf elimize ulaştı. Fotoğraf daha net olsaydı yayınlama imkanımız olacaktı. Alakanızın devamını bekleriz... Selamlar.

YURTDIŞINDA BULUNAN

HEMŞEHRİLERİMİZ İÇİN

ACIKLAMA:

Dergimizin birinci sayısında abone bedelinin 100 FF. olduğunu belirtmiştik. Ancak posta giderleri ve artan masraflar bu bedelle karşılanamıyor... Onun için 2. sayımızda abone bedelini 150 FF.'na çıkardık. Bir derginin gönderme ücretinin 250.000 TL (şimdilik) olduğu dikkate alınırsa anlayışla karşılayacağınızı umarız.

Çalık

INTU

İNŞAAT - TURİZM - TİC. S. A.

● **Demir**

● **Çimento**

● **Tuğla**

● **Kum - Çakıl**

İnşaat Malzemeleri Ticareti

Yükseliş Mah. Gazi Bulvarı No. 139 ANTALYA

Tel. : 0.242. 346 21 26 - 344 35 55

Fax : 0.242. 344 24 19